

СТЪПКИ 5

СТИХОВЕ ОТ БЪЛГАРСКИ УЧЕНИ

ЕВРОПЕЙСКА НОЩ НА УЧЕНИТЕ

2012

СЪЮЗ НА УЧЕНИТЕ В БЪЛГАРИЯ

Сборникът се издава с любезното съдействие на
СЪЮЗА НА УЧЕНИТЕ В БЪЛГАРИЯ

Съставители:

Чл.-кор. Емилия Пернишка

Проф. д-р Искра Арсенова

Пенка Лазарова

Божидара Цекова

Художник на корицата: доц. д-р Мариана Кънева

Дизайн: Грийнфийл

ISBN 978-954-9928-31-0

Изданието се финансира по проект IN-CLOSE в рамките на Подпрограма
„Хора” на 7 Рамкова програма на ЕС „Researchers Night 2012”.

СТЪПКИ 5

СТИХОВЕ ОТ БЪЛГАРСКИ УЧЕНИ

СЪДЪРЖАНИЕ

Румен Цанев, Наука и изкуство6

ЛИРИКА

<i>Александър Наумов, Съдба. От здрач до зори</i>	8
<i>Ангелина Тодорова-Трифенова, Любов - енигма</i>	9
<i>Андрей Манев, Нощна разходка</i>	10
<i>Атанас Кирилов, Морето. Цвете на живота</i>	11
<i>Богдана Зидарова, В очакване</i>	12
<i>Валери Иванов, Господне</i>	13
<i>Весела Димова, Ако можеш</i>	14
<i>Весела Кънчева, Равносметка</i>	15
<i>Виктория Радева, Ти дойде. Това ухание</i>	16
<i>Владка Бакърджијева-Андреева, Копнеж</i>	17
<i>Димо Кисов, Съдба. Живот</i>	18
<i>Добрин Паскалев, Абсент в Париж</i>	19
<i>Дора Милева, Страшните вечни въпроси</i>	20
<i>Евгения Димова, Софийско утро. На майка ми</i>	21
<i>Елена Върбанова, Знае ↔ Мисли</i>	22
<i>Елена Диварова, Когато. Август</i>	23
<i>Елена Каишчиева, Не пропускай думите на нежност. За кой ли път...</i>	24
<i>Ели Василева, Зимна приказка</i>	25
<i>Иван Г. Пенев, Хапливо слънце</i>	26
<i>Иванка Сакарева, Копнеж за щастие</i>	27
<i>Ирена Банова, Ничия, Божествен танц</i>	28
<i>Йордан Калайков, Пейзаж. Прозрение. Равносметка</i>	29
<i>Камелия Каман, Балзакова възраст. Остаряват поетите</i>	30
<i>Канелия Божсинова, Без заглавие</i>	31
<i>Кирил Богданов, Сълзите на есента</i>	32
<i>Кирил Боянов, Безсъния. Спътница</i>	33
<i>Климентина Демиревска, Вечер на село. Летен дъжд</i>	34
<i>Красимира Янкова, Без заглавие</i>	35
<i>Лилия Белчева, Далечен бряг. Сън. Твоята снимка</i>	36
<i>Любомир Пировски, Заклинание</i>	37
<i>Людмила Тодорова, Без заглавие</i>	38
<i>Мариана Кънева, Из цикъла „Бързи скици“</i>	39
<i>Мариела Нанкова, Ритъм. Избор. Мълчанието е безвремие</i>	40
<i>Мария Петрова, Вълшебство. Наесен</i>	41
<i>Милена Николова, Такъв панаир!</i>	42
<i>Милчо Кирилов, Диагноза поезия</i>	43
<i>Надежда Витанова, Реката на живота. Ела, дай ми щастие</i>	44
<i>Надя Хамами, Словото</i>	45
<i>Николета Цанкова, Опиянена</i>	46
<i>Орфей Петков, Безнадеждност. Далече от всичко</i>	47
<i>Павлина Гатева, Човекът, който опакова (не се казва Кристо)</i>	48
<i>Петър Ефтимов, На Тасос</i>	49
<i>Петър Стоянов, Желание</i>	50

<i>Петя Марчева, Първаци. Кръстословично време. Лабиринт ли?</i>	51
<i>Пламен Пъчев, Детинщина. Фантасмагории. Love Story</i>	52
<i>Росица Христова, Завинаги. Самотна лодка</i>	53
<i>Румен Цанев, Споменът. Мечтата</i>	54
<i>Сава Джонев, Страст. Бездна</i>	55
<i>Сергей Илиев, Без заглавие</i>	56
<i>Станка Михалкова, Мълчание</i>	57
<i>Стела Ташева, Селото</i>	58
<i>Тодорка Димитрова, Живей в мен, красота! Трябва нещо да се случи.</i> Предчувствие за утре	59
<i>Уляна Паскалева, Времето е Същество. И съм вълна, частица, и врата...</i> Сватбите на есента	60
<i>Христо Христов, Таз игра не се повтаря. Оптимистично</i>	61
<i>Яна Янева-Хайрабеद्याн, Копнеж. Бяла нежност</i>	62

ПОСВЕЩЕНИЯ

<i>Ангелина Тодорова-Трифенова, Вълшебният свят на Радичков</i>	64
<i>Бистра Ранева, На сина ми Ал</i>	65
<i>Венци Росманов, Избор по принуда. Изход</i>	66
<i>Весела Димова, На моя син</i>	67
<i>Веселин Борисов, Селските майки. Възвръщане</i>	68
<i>Георги Константинов, Поетесата</i>	69
<i>Дарина Минева, На мама</i>	70
<i>Добрин Паскалев, На баща ми</i>	71
<i>Живодар Душков, На Петър Перонков. На съчениците ми</i>	72
<i>Ирен Цибранска, На дъщеря ми</i>	73
<i>Катя Симеонова, На моя съпруг</i>	74
<i>Милчо Кирилов, Заради теб, Идалго</i>	75
<i>Огнян Иванов, Без заглавие</i>	76
<i>Павлина Гатева, На едно дебеличко момченце</i>	77
<i>Петър Стоянов, На Ди</i>	78
<i>Сергей Илиев, На сина ми</i>	79
<i>Таня Желязкова-Тя, Татянино</i>	80
<i>Янита Белчева, Към този прозорец</i>	81

ХУМОР И САТИРА

<i>Александър Карастоянов, Ах, какъв резил! Досадник. Епиграми. На незнайния автор</i>	83
<i>Александър Милчев, Покана</i>	84
<i>Ангел БалеВСки, Помислено-изречено</i>	85
<i>Байчо Панев, Епиграми. Реплики</i>	86
<i>Венци Росманов, Ода за мръсника</i>	87
<i>Георги Пеев, Сатирични зърна. Епиграми</i>	88
<i>Дора Милева, Кал. Топло, студено</i>	89
<i>Евгения Сендова, Вместо поздравление</i>	90
<i>Живодар Душков, Епиграми</i>	91
<i>Кирил Костов, Ода за любовта</i>	92

НАУКА И ИЗКУСТВО

Какво е наука?
Какво е изкуство?
Едното е мисъл,
другото чувство.
Едното - истина
за тази Вселена.
Другото - истина,
в душата родена!

(Румен Цанев. **Вселена**. *Размисли, настроения, фантазии*.
ДИАГНОЗИС ПРЕС, София, 1999)

ЛИРИКА

Съдба

Ти си това,
което като топъл пролетен ден,
може да върне вярата във мен.
Ти си това, което в мислите ми ме прави отново мен.
Това, което ти ми казваш и мисля аз за теб,
не може да се опише и с най-красивия куплет.
Това, което ти ми даваш незнайно защо,
ме прави по-добър, по-силен и от най-твърдото дърво.
Това, което твоите думи дават ми, е не любов,
не муза..., просто оставяш ме встрещен и променен.
Втрещен и то от обич, и от чувства най-добри,
не знам защо и как, но ето че събраха се нашите съдби.

От здрач до зори

Виждам слънцето да изгрява,
а светлината му ме заслепява.
Защо си тръгна тъмнината,
защо виждам пак зората?
Заслепен от светлината,
падам,
не мога да дишам,
самотата си не мога
да опиша.
Дръж ме,
не пускай
докато не падне пак
нощта,
докато не завали дъжда,
докато не стане пак красиво всичко,
докато не почна пак да виждам
светлина
от сияйната луна!

Александър Наумов. Магистър по славянска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Сфери на интереси: кино и журналистика. Хоби: кино, спорт, туризъм, музика и поезия. Публикации и творчески изяви: публикувани разкази в сп. „Родна реч“, множество концерти с няколко студентски рок групи и публикувана стихосбирка „Пътник в нощта“ под редакцията и положителен рецензионен предговор на известния български поет Вътьо Раковски (2004). Подготвена е и предстои за издаването втората му стихосбирка.

Любов - енигма

- Любов** - една космическа Вселена,
понякога сияйно извисена,
друг път трагично уморена,
ти осветяваш наш'те дни
и правиш хората добри!
- Любов** - съдбовно-противоречива,
небесен дар е, че те има,
кодирана си генетично,
за всеки ти си нещо лично
макар не винаги да си логична.
- Любов** - немирна птица,
пламтиш ти в не една зеница,
превръщаш ни във палаво дете,
готово със разперени криле
да полети във ясното небе.
- Любов** - лирическо мечтание,
едно несбъднато желание,
ти сънищата населяваш,
с картини цветни завладяваш,
но винаги мираж оставаш.
- Любов** - фатална си и страдна,
една стихия - взривоопасна,
на догмите си неподвластна,
вървиш по пътища неясни,
осеяни със пропасти опасни.
- Любов** - дълголетна и красива,
под сянката на времето си жива,
макар с разлъки и изпитания
и силни душевни терзания,
ти си като звездно сияние!
- Любов** - едно безкрайно многоточие . . .
Нека на скенер не те подлагаме,
а само да те обожаваме.
Оставаш ти велика и могъща,
във своето време всеки теб прегръща.
Това си ти - магическа Вселена.

Любов, енигма - бъди благословена!

Доц. д-р Ангелина Д. Трифорова. Завършила Софийския университет – научен профил по физиология и биохимия. Един от основателите на Катедрата по физиология на растенията към Пловдивския университет „Паисий Хилендарски” и неин ръководител (1981-1990). Водещ автор на 3 учебника и съавтор на 5 практически ръководства. Автор на над 90 научни публикации и няколко свидетелства за патент. Научни интереси: функционална активност на фотосинтетичния апарат и влияние на различни фактори (инхибитори, хербициди, тежки метали, радиация и др). Основател и ръководител (от 2005 г.) на Дамски Биоретроклуб към Биологическия факултет на Пловдивския университет. Хоби: поезия, пътешествия, живопис.

Нощна разходка

Обичам с кола
да се гмурна в нощта,
звукът на кръвта
да вибрира
в слуха ми.
Да мисля,
че няма друг тук –
в тази бездна,
а да сраствам
с импулс от живота.
Светлини като с огън
прорязват прозорците,
с дъх на самотност
се вмъкват във мен.
Сенки играят отпред
разни фокуси
и повеждат ме бързо
навън.
Слял съм се с мрака –
обгръщам среднощните улици
и търся на будни оазиса,
плуващ във пясъци сини.
Ето -
дъх на влюбени двойки.
Звънка тъппа
се изнизва от бара.
Вятърът трие следите й.
Жълтият трафик
останал е само...

Нощта тихо догаря
в гърдите ми...

Андрей Манев. Магистър „Международни икономически отношения“ (УНСС). Главен изп. директор на ATLAS Business IT Transformation Bulgaria. Съучредител на сдружение „Клуб на стипендиантите Буров“ за подпомагане реализацията на млади хора във финансовата сфера. Интереси: предприемачески умения от успешно създаване на нови бизнес и дейности, свързани със социална отговорност. Съучредител и член на Съвета на директорите на фондация „Съвременност“ – за подпомагане на хора с проблеми за социализиране в обществото. Други интереси: философия, логика, психология, религия, тенис, фитнес, баскетбол, боулинг, голф, шах (приз от БНБ за трето място на междубанков блиц турнир и сребърни медали от IV и V олимпиади на Форум на българските бизнес лидери), купа шампион по дартс и др. Участие в световен 15-часов рекорд на Гинес по шах (2009) – най-добре представил се от 360 участника в сеанса (повече от 70 хода партия срещу гросмайстор Кирил Георгиев – в топ 100 играчи в света).

Морето

Ела, морето отново ни зове
с прохладата на сините води.
Ела, ще бродим по брега сами
и ще слушаме шума
на морските вълни.
А привечер, когато слънцето залезе,
ще чакаме на отсрещната скала
изгрева на пълната луна.
Ще се разходим по звездите
с крилето на мечтите.
А след като нощта отmine,
ще те видя сутрин рано
с изгрева на слънцето голямо.
И уморен от сивата стихия,
с роса от твоите устни
жаждата си ще напия.
Да заглъхне болката голяма,
че те има дори, когато те няма.

Цвете на живота

Едно цвете сред цветята
най-хубавото на земята.
Цвете бяло, бяло разцъфтяло,
цвете символ на красотата.
С нежни мънички листенца,
с чудни приказни устенца.
Сякаш иска да ни каже,
верен път да ни покаже.
Да пазим ний цветята,
красотата и живота на Земята.

Проф. д-н Атанас Кирилов. Завършил зооинженерство в Тракийския университет - Стара Загора. Работи в Института по фуражните култури - Плевен. Научни интереси: хранителна стойност на фуражите и хранене на селскостопанските животни. Специализирал във Франция и Белгия, участвал с доклади на десетки международни конгреси и симпозиуми, автор на над 230 статии. Член е на редколегии на научни списания у нас и в чужбина. Председател на Плевенския клон и член на УС на Съюза на учените в България. Увелича се по предмети и инструменти, свързани с бита и земеделието на българина в миналото.

В очакване

Стоя и чакам те да дойдеш.
Да ме прегърнеш и целунеш.
Да видя огъня в очите ти.
И трепетът на твоето тяло.

А може би това е само спомен,
мечта или пък нещо друго?
Не зная аз какво да мисля -
къде ли ти или пък аз сгрешихме?

Отдадох всичката си обич.
На труд и уважение те учих.
Но в крайна сметка със един замах
направи всичко ти на пух и прах.

Ще дойде време, ще се осъзнаеш,
но късно вече ще е то.
У мен остана само болка и забрава
за стореното от мен към теб добро.

24 юни 2011 г.
София

Доц. дгн Богдана Зидарова. Геолог-геохимик. Работила в Централна лаборатория по минералогия и кристалография към БАН (до 2011). Научни интереси: минералогия (морфология, приложна минералогия, кристален растеж), газово-течни включения (в природни и синтетични кристали), спектроскопия, геохимия. Съавтор на откритие № 4 за България (заедно с акад. Ив. Костов, доц. М. Малеев и 6 специалисти от бившия Съветски съюз). Хоби: балет, спорт, древни цивилизации, криминалистика, поезия, изкуство.

Господне

Аз неведнъж прескачал съм смъртта,
не го споделям някого да сплаша,
и с радост срещал съм Христа,
тъй както агне тучната си паша...

Сред стадото не съм такъв.
Не се страхувам и не крия,
че мога да пролея кръв,
напусне ли ме божият Месия.

С мъжете съм готов и на война –
кален съм в битките сурови.
Разчитам на приятел и в жена,
презираам користните роли...

Не мога непростимо да простя –
предателство без свян в душата,
на истината тъмната страна...
Роден съм след Великден на Земята.

Валери Иванов. Бакалавър по педагогика, магистър по българска филология. Преподавател по български език и литература. Научни интереси: съвременна българска литература (след 40-те години на XX век), литературна критика. Автор на 3 монографии и на стихосбирките: „Шепотът на града“ (1993), „Смарагди в пепелта“ (1998), „Грешна молитва“ (2006). Публикации в централния литературен печат, лауреат в национални поетични и есеистични конкурси, носител и на Националната поетична награда „Тера фантазия 2010“. Член на СБП. Любимо хоби: поп-музиката – художествен ръководител на рок група; работи и с млади изпълнители – ръководи популярната детска Вокална студия „Вега“ и композира авторски песни за тях.

Ако можеш

Ако можеш да пренапишеш
книгата на живота си,
ще повториш ли страниците,
в които си обичал
без да бъдеш обичан;
страниците,
в които си давал
без да получаваш
и си пътувал към нищото
заради спомена
от самото пътуване?
Ще повториш ли
разбитите колене на детството
и разбитото сърце на младостта,
превзетите баири
и непревзетите върхове,
шепота на звездите
в самотните ти нощи,
който никога
не успя да разгадаеш?
Ще признаеш ли любовта си
на момичето с най-красивите очи,
което се омъжи
за твоя приятел?
Ще повториш ли
миговете на слабост и поражения,
които предшестваха победите ти?

Сълзите, които изплака,
и онези, които преглътна,
за да се научиш
да бъдеш силен?
Ще повториш ли деня,
в който видя бялата лястовица,
но не я последва,
за да не изоставиш
приятеля си в беда?
Ще върнеш ли бащината си къща,
която събори,
за да си изградиш нов дом,
но още живееш в нея в съня си?
Ако можеш да пренапишеш
книгата на живота си,
ще повториш ли мечтите,
които загърби,
защото ти се струаха
неосъществими?
Ще поискаш ли обратно
недоспалите си очи,
възпалени от виждане в слънцето
и болката от всяка стъпка
извън колоза,
утъккан от живелите преди теб?
Ако можеш да пренапишеш
книгата на живота си –
ще повториш ли себе си?...

(Весела Димова. Ако можеш.... Изд. „Хайни“, София, 2012)

Весела Димова (д-р Весела Димчева Томова). Лекар-кардиолог, асистент към Медицински университет – Плевен, началник Отделение за интензивно лечение към Втора клиника по кардиология, УМБАЛ „Д-р Г. Странски” - Плевен. Автор на повече от 60 научни публикации в наши и чужди медицински издания, съавтор в три учебника по кардиология („Кардиология”, 2010; „Спешна кардиология”, 2010; „Терапевтично ръководство за кардиологични отделения”, 2011). Автор на 11 стихосбирки, издадени в периода между 1990 и 2012 г. Член на Съюза на българските писатели и на Международния клуб на лекарите-писатели.

Равносметка

Минават годините,	мечтаех за обич,
белеят косите,	за нежност, за ласка.
помръкват очите	И бях най-щастлива
погрозняват лицата,	от една само твоя
натежават телата.	усмивка, прегръдка,
И само сърцата	милувка, целувка,
все така бият,	от това да съм с теб...
и страдат понякога,	От ръчичките малки,
но не престават	на мойте дечица,
да любят...	обвили ме с обич
И давам си сметка,	и нежно прошепвайки:
че не натрупах	„мамо” в нощта...
за тези години	И грейват очите,
ни пари, ни имоти,	озарено е лицето,
ни богатства дори...	косите бели блестят..
Мечтаех да имам	А сърцето ликува
това, което не можеш	и бие щастливо...
да купиш с пари -	

Доц. д-р Весела Кънчева. Завършила Химико-технологичния и металургичен университет. Ръководител на научноизследователска група в Института по органична химия с Център по фитохимия – БАН. Ръководител на международни проекти с Индия, Испания, Русия, Италия. Лектор на следдипломни курсове в Медицински университет. Експерт към Европейската федерация по безопасност на храна (2010). Обича много поезия, музика и високи планини. Мечтаела е да стане космонавт и затова обича всичко, свързано с авиация и космонавтика. Летец е на безмоторен самолет, скачала е с парашут. Пише стихове под различни псевдоними, един от които е Липидка – защото се занимава с химия на липидите. Нейни стихове са публикувани в „Алманах – Нова българска поезия” (изд. „Фондация Буквите”, 2009) и на сайтовете: Без монитор - сайт за незрящи хора: www.bezmonitor.com; Буквите – сайт за нова българска литература: www.bukvite.bg; Откровения – сайт за лично творчество: www.otkrovenia.com; Бунтарите – идеите, които променят света: www.buntarite.com; Стихи.ру - руският сайт за съвременна поезия: www.stihi.ru.

Ти дойде

Ти дойде
в моя сън,
продиктува ми стих
и внезапно
открих,
че отново те няма.
И в съня,
и в деня,
си за мен
блеснал миг,
ярка дия
Синева закопняла,
кратка Радост
и дълга Тъга,
мой Живот,
моя Съдба,
мой Свят огромен.
Мое Всичко бъди!
Но те моля,
не бъди
само Спомен!

Това ухание

на лято
с упойващ дъх
на зреещи смокини,
с усмихнатата
необятност
на небесата
ведро-сини,
със грейнало
море от Обич,
докосващо
с вълни-целувки
скалите,
кротки и зелени,
и влюбените
бели чайки,
в простора
светъл устремени,
напомнят
с безгранична болка,
че ти не си,
не си до мене!...

Проф. д-р Виктория Радева, дмн. Дългогодишен преподавател по анатомия на човека, невроморфология и неврофизиология и функционална морфология на детето. Научни интереси: обособяването на нервната тъкан в ранното зародишно развитие – ранна невроембриогенеза. Автор е на над 100 публикации в авторитетни наши и международни научни списания, монографията „Морфология на неврулацията“, учебни помагала и др. Автор е на 12 стихосбирки: Магнетизъм на сърцата (ИК „Бенида“, С., 2005); Единственост (ИК „Феномен“, С., 2006); Безвремие (ИК „Феномен“, С., 2006); Утро в душата (ИК „Феномен“, С., 2006); Арфата на Еол (ИК „Феномен“, С., 2007, 2011); Четвърто измерение (ИК „Феномен“, С., 2007); Синеока палитра (ИК „Феномен“, С., 2008); Тайнопис на звездите (ИК „Феномен“, С., 2009); Синева (ИК „Феномен“, С., 2010); Сънищата на Евтерпа. (ИК „Феномен“, С., 2010); Мистерията Обич (ИК „Феномен“, С., 2011); Сън, (ИК „Феномен“, С., 2012). Хоби: поезия и музика.

Копнеж

Бряг – изплискан.

Вълни – сребросини.

Дюни от пясък.

Птичи криле. Плясък.

Слънчев блясък.

Нежна ласка.

Кръгла маса.

Непознат хотел...

Любима песен.

Златна есен.

Ти целуваш мен...

Планинска хижа.

Топла камина

Часове неусетно,

бързо се нижат.

Сняг, много сняг.

Кръшен, палав смях.

Пенливо вино. С теб – сами.

Поглъщаме се само с очи...

Мечти, мечти, мечти...

Съдба

Къде и как ни завъртя живота?

- някой стана бос, друг - викарий,
на трети пък се падна участта на парий.

Но..., човъркат ни и днес въпросите нелеки:

Намерихме ли ний безгрешните пътеки?

Накъде...?

Защо...?

С кого вървахме...?

Дали в живота ний успяхме?

Сега се радваме на спомени, от годините изплували,

как младите момчета са лудували

- мечтали, планините горди да повдигнат,

с ума си Космоса да стигнат.

Обръщаме глава към хората до нас

и благодарим за подкрепата във труден час.

20.06.2012 г.

Живот

Пясъчният ни часовник вече е обърнат,

все по-бързо времето върви,

Затуй, правете хората до вас щастливи,

докато пясъкът в колбата заспи.

20.06.2012 г.

Абсент в Париж

В памет на Анри дьо Тулуз-Лотрек

Париж. Среднощ. И в мрака - аз,
там, някъде на Монпарнас,
седа във непознат локал-
от ъгъла гърми роял,
сред облаци тютюнев дим
кипи живот сред пот и грим.
До мен, джудже - получовек,
абсент подава ми Тулуз-Лотрек,
танцьорка вдига страстен крак
в чорап по-черен и от фрак,
със поглед всеки я съблича,
чорапът пада - той се свлича,
подобно кожа на змия...
С присвити клепки гледа тя
и дири плячка за нощта!
Английски франт - богат и блед,
опипва потния корсет,
но го преварва друг клиент:
“Mademoiselle, един абсент?
Garçon, налей в кристална чаша!
Със мен е тя - нощта е наша!”
Гърми шампанското пред мен,
отпивам с поглед съкрушен -
на друг тя днес принадлежи,
с кого ли утре ще лежи?...
Там, някъде на Монпарнас
в сърцето ми се спуска мраз...
Абсент. И звуци на канкан,
Тулуз-Лотрек до мен пиян
нахвърля своя нов афиш
за да разбуня утре пак Париж...

Надигам се. Подхвърлям грош:
“Garçon,viens! За лека нощ
подай цигара от хашиш!
Garçon, май време е да спиш!
Adieu, Лотрек! Adieu, Париж!”

Доц. д-р Добрин Паскалев. Ръководител на Учебно-научен сектор по нефрология, хемодиализа и токсикология в Университетската болница „Св. Марина“, Варна. Професионалните му интереси са насочени към вътрешната медицина, нефрологията, диализното лечение, трансплантологията, витаминологията, оксидативните процеси и... историята. След около 30 години, преминали в битки с болката и човешкото страдание, д-р Д. Паскалев все още вярва, че животът се нуждае от повече изкуство, а изкуството - от повече живот. Пише и превежда поезия.

Страшните вечни въпроси

Кое отключва у човека звяра?

Кое, без капка страх, а и без мяра,
заклучва пък човешкото в човека,
със седем вековечни катинара!?

Защо, откакто този свят светува,
човечеството, вместо да добрува,
убива ежедневно, ежечасно,
разумното, доброто и прекрасното!?

Защо след толкова изтекли века
човекът пак посяга на човека?!
Не ни ли стига въздуха, водата –
посягаме на майка си – Земята!

Защо повтаряме вековни грешки –
разпъваме на кръст духа човешки?!
Какво ни тласка в бездните на Злото,
наместо да закриляме Доброто?!

2.12.2010

(Дора Милева. Между небето и земята. 2011).

Гл. ас. д-р Дора Милева. Завършила биология. Научни интереси: генетика на микроорганизмите, медицинска генетика, семейна генетична консултация, радиобиология и биохимия, педагогика. Издадени стихосбирки: „Думи неказани”. Изд. „Луна”, Габрово, 1994; „Политнала към Слънцето”, изд. „Пламяк”, 2002; „Аз пак ще се родя”, изд. „Буквите”, 2006; „Преживе”, 2009. Печели конкурс за текст на песен (1994), както и за стихотворението си „На Русия” (март 2009). Хоби: музика, колоездене, алпинизъм и туризъм, плуване, художествена гимнастика, изобразително изкуство, художествена литература и т.н.

Софийско утро

Изгревът и в града е красив –
блокът отсреща е в розово;
ето онзи прозорец игрив
мигва, прозява се пролетно.

Изгревът и в града е красив.
Има ли други събудени? –
Светът още не станал крив,
с грижи не сме го разбудили.

Колко красив е по изгрев светът!
Колко пд-малко сив се събужда градът!

На майка ми

Оценяваме майките си
чак когато
станем майки.
За жертвите, компромисите
и за това, че си ме изгърпяла,
благодаря ти
и моля те,
прощавай,
мила моя мамо.

Гл. ас. д-р Евгения Димова-Карагъзова. Бакалавър по молекулярна биология и английска филология от СУ „Св. Климент Охридски”, магистър по микробиология и микробиологичен контрол, доктор по специалност генетика. Работи в Институт по биоразнообразие и екосистемни изследвания към БАН. Сътрудничи на „Диагносис Прес” като редактор на списание „Biotechnology and Biotechnological Equipment”. Научни интереси: генетика, мутагенеза от околната среда, едноклетъчни зелени водорасли. „Ненаучни” интереси: литература, туризъм, спортно катерене и как да запишем детето в ясла.

Знае ↔ Мисли

(Математика → {Знание, Красота, Ползност})

„Истинското знание е знанието за причините”

Красива ли е **МАТЕМАТИКА**-та „стара”?
„Не ще и дума!” – математик ще ви се скара,
физик пред тоз' въпрос благоговее,
а филологът – само ще немее.

- Но как ли се разкрива **КРАСОТА** „покрита”?
- Като човекът вечно себе си все пита
и търси жадно Истината скрита
за този или онзи учудващ феномен,
а не казва: „Нека други мислят вместо мен!”.

Със времето човекът осъзнава,
че Знанието е Сила, но на Сила се не дава,
а Мислене без Знание – никой не познава!
Когато човек знае – тогаз го мисъл осенява
и Огън вътрешен го сгрива,
що лице му озарява!

А който **ЗНАНИЕ** не търси и открива –
той Мисъл не развива,
от Огъня на други – димът ще го опива,
но във Ума си ще усеща хлад,
докато вътре не запали онзи Огън свят
на **ЛЮБОМИСЛИЕ** и **ЛЮБОЗНАНИЕ**,
що вечно са във благородно състезание.

Чрез **ТЯХ** човек блести и сътворява
БЛАГА обилни, що на другите раздава,
и пръска знание навред,
докато другите израстнат – и дойде техен ред!

Доц. д-р Елена Върбанова. Завършила „Изчислителна математика и програмиране“ във ФММ на СУ „Кл. Охридски“. Преподава математически дисциплини на 4 езика: български, руски, английски и немски във Факултета по приложна математика и информатика на ТУ - София. Била е на специализации в университети в Австрия, Великобритания, Норвегия, Индия, Монголия, Япония. Тя е сред водещите специалисти у нас в областта на т.нар. е-обучение по математика. Напоследък работи върху общите принципи и придобиваните умствени способности при обучението по математика и някои бойни изкуства. Участва в организирането на множество международни конференции. Членува в Съюза на математиците и Съюза на учените в България. Обича да чете, да слуша музика, да гледа оперни и балетни спектакли (гледала е такива в оперите на всички големи градове, които е посетила).

Когато

Когато пътищата тръгват към върха,
защото вече всичко има смисъл,
как трудно е да си сама и не сама
и колко да не вярваш е излишно.

И все едно е бързо ли вървиш
или пък спиращ и стоиш смутено –
нали въртят те все на тоя шиш,
под който въглени мълчат и греят,

и те държи все същата ръка,
която те превръща във вретено –
събира нишките в едно – това е танц
между дъха и разказа на времето.

И все нагоре гледаш към очи,
дошли от руси градове, от север,
четат безстрастно твоя нервен стих,
а после продължават с ветровете...

По географски карти търсиш знак
за равенство между неясни дати,
събаряш прагове, съзираш бряг.
А шестокрилият те чака!

(Елена Диварова. Влакове. Голдпрес, 2010)

Август

С коси, развени до небето,
тополите измитат времето.
Старее лятото и ето –
на август вече ний сме пленници.

В ръка със динено фенерче
се качва вечерта по хълма.
Аз от мечтите се завръщам
и пътят ми се вижда стръмен.

Сега е час, във който светят
като светулки по челата
любовите и греховете,
с които ще вървим нататък.

Ще търсим истинския смисъл
във нещо чуждо и голямо.
Тук-там прокапват жълти листи,
а ний ги гледаме през рамо.

Елена Диварова. Завършила българска филология в ПУ „П. Хилендарски“. Учител по български език и литература, била е хоноруван преподавател в ПУ „П. Хилендарски“ и АМТИИ – Пловдив, а през последните четири години е в екипа на в. „Парекордзагани цайн“ – месечно издание на български и арменски език за Общоарменски благотворителен съюз със седалище Ню Йорк. Член на СУБ. Автор е на две книги: „Луда капка дъжд“ (1991) - стихотворения; „Да погледнеш към себе си“ (1999) - литературна анкета; участва в поетичен сборник „Скъпоценни камъчета“, изд. „Булвест-Анубис“ (2009); има редица публикации на поезия и литературна критика в местния и централен печат.

Не пропускай думите на нежност

Не пропускай думите на нежност,
не бъди нехаен и небрежен,
щом за твоите близки се отнася,
ти вниманието си им поднасяй.

Но пропускай дребни забележки
и хапливи думи или пък насмешки.
Заядливият си тон изцяло забрави,
гордостта си със смирение смени.

И тогава ще се случи чудо.
И тогава всичко ще е друго.
С теб ще искат всички да живеят
и за теб до болка ще милеят.

И щастлив ще си на този свят,
и безмерно, неочаквано богат.
С лекота животът ще минава,
ако знаеш как да се раздаваш.

19.04.2012 г.

За кой ли път.....

За кой ли път сърцето си за теб отварям?
За кой ли път ти казвам колко те обичам?
За кой ли път прегради между нас
събарям?

За кой ли път аз в преданост се вричам?

За кой ли път съмненията с тебе ще
разсеям?

За кой ли път ръка за помощ си подаваме?

За кой ли път и двамата в захлас се смеем -
от лошо бягаме, на отчаяние не се
предаваме?

За кой ли път поставяме начало?

За кой ли път започваме отново?

За кой ли път решаваме и с право,
че най-разумно е да се надяваме?

14.02.2001 г.

Зимна приказка

Сняг валя два дни безспир.
Семково откъсна от света.
Зимна приказка, и тишина, и мир
възцари се над леса.

Нощ настана в планината.
Студ скова навън гората.
Светлини проблясват в долината,
а звезди обсипват небесата.

Всичко спи спокоен сън,
заслужена почивка сладка,
в очакване на слънчев ден
и дивната планинска гледка.

Слънцето огря света.
Блесна чудна синева
над смълчаната гора,
покрита със дантели от снега.

Слънце, студ и светлина.
Стъпките поскърцват по снега
в заскрежената гора
сред планинска красота.

Пистите проблясват от снега.
Скиорите летят към долината,
откъснати изцяло от света
сред зимна приказка в гората.

Семково, 25.01.2011 г.

Хапливо слънце

Грее слънце във небето ясно,
студът обаче ярко щипе.
За битието ни, не питай –
там горест и унилоост властват.

Погънал в някаква реалност,
живот с мечти докрай несбъднати.
Пред нас, уви – неясно бъдеще,
зад нас – надежди виртуални.

Хапливо слънце ни омайва,
с омайна, разнолика музика,
със нови богове и музи,
с илюзии така безкрйни.

Макар хапливо, грее слънце,
горим във земните тревоги,
със вечната надежда – в Бога,
посяла в нас примамно зрънце.

2011 г.

(Иван Г. Пенев. Хапливо слънце. Изд. къща „Зов”, София, 2012)

Проф. д-р Иван Г. Пенев, дмн. Завършил Висшия медицински университет - София. Лекар - гинеколог, работил в „Майчин дом” – София и носител на приза „Златни ръце” на болницата (2010). Научни интереси: механизъм на раждане и патологична бременост. Има отпечатани над 100 научни труда. Член на българската секция на Международната организация на писателите – лекари. Издадени стихосбирки: „Нямам завещание” (2005); „Не, не беше илюзия” (2005); „Небе в рамка” (2005); „И все пак. Посвещения” (2006); „Вълча стръв”, „Съвремие” (2007). Хоби: туризъм.

Копнеж за щастие

Какво да правя в този час,
като толкова нещастна сега съм аз?
Но аз живея с надежда,
че това ще е за ден, за два,
че няма вечно да продължава
тази вътрешна тъга!

Аз искам да те залича от моето сърце,
моята душа да не е в клетка на самота.
Искам да съм лека като перце
и да лудувам като безгрижно дете.

Тежи ми нещо на душата,
а сърцето е изпълнено със празнота.
Ще отмине ли някой ден тежестта?
Ще се запълни ли празнотата?

Защо ли нямам детското безгрижие?
Защо ли аз изпадам в униние?
Защо ли тъжна съм в този час,
в който безнадеждност виждам аз?

Но все някога таз тъга ще има край
и щастлива ще съм аз след това, знай!

Гл. ас. Иванка Сакарева. Завършила приложна лингвистика с английски и немски език и английска филология в ЮЗУ „Неофит Рилски”, Благоевград. Преподава в Катедрата по германистика и романистика във Филологическия факултет на същия университет. Научните ѝ интереси са в сферата на специализирания превод, по-конкретно юридически английски - областта, в която смята да разработва дисертация, устния и писмения превод. Заклет преводач е и преводач на Английското посолство. За нея развлечение е да пише стихове, да плува и да чете увлекателни книги.

Ничия

Когато съм ничия - съм самата себе си.
Когато съм ничия – не завися от никого.
Когато съм ничия – не слугувам на никого.
Когато съм ничия – тогава съм с всички.
Когато съм ничия – тогава летя.
И ... търся други за полет -
към безкрая на истината
да полетят със мен !?...

Божествен танц

Душите ни танцуват танц небесен.
Извиват се изкусно под звуците
на арфата божествена.
Душите ни се гаят с нежен полъх,
усетили духовна връзка...
Сребърната нишка,
обгръщаща едната мъдрост,
извираща от тях.
Душите ни извиват се във танц небесен.
Роят се ефирно, смеят се без глас,
защото са свободни и щастливи
в тоз божествен танц!...

Ирена Банова. Завършила икономика във ВИИ „Карл Маркс“. Специализация „Предприемачество и мениджмънт“ в УНСС, сертифициран „Вътрешен одитор в публичния сектор“ към МФ. Финансов контролор в Технически университет - София. Хоби: обича цветята, книгите, да шие гоблени, да пише поезия и проза и най-вече да общува с хората. Публикувани за приятели стихосбирки, сборник „Подбрано от Мърфи“. През 2012 г. издадена стихосбирка „Усети ме като полъх“. Девиз: „Не е важно кой и колко те мрази, важно е с колко обич можеш да му отвърнеш, така че да го „застреляш“ с нея!“

Пейзаж

Светлее горе. Има небе и звезди, там е и луната.
Спотайва се кварталът с покривите строги и
тъмнее под уличните лампи.
По студения бетон – груб и нереален, бавно
пониква светлина.
Гласове в сини вечери и пукот на клони,
възгорчив вкус на тежнения, полепнали по
дърветата.
Неподвижни и замислени къмба, зелена прежда,
плували в мъгла.

Прозрение

Щом завали дъждът, от север прииждат ятата.
Отминава пътят надолу, прегръщат се отсреща
склонове и ридове, а под сянката на облаците
промъква се тъмата.
Какво ти трябва друго? Да обичаш някого,
когато ябълките зреят, да пъпли студ към теб
и да чуваш хрущението на стъпките в неподналия сняг.

Равносметка

Привечер, в тишината, стоим на пейката сломени.
Минава осемнайсет – отива си денят.
Шуми шумът на спомените, иде зимно време.
Студенее вече, а пътят назад е невъзможен. . .

Проф. дпн Йордан Калайков. Завършил професионална спортна педагогика. Преподавател по мениджмънт в спорта в Националната спортна академия. Научни интереси: теория и технология на мениджмънта и в частност на спортния бизнес; теория и мениджмънт на образованието; артмениджмънт. Издадени книги с проза, поезия, есеистика: „Третият бряг”, изд. ССП (1992); „Кръгът”, изд. „Ерес” (1994); „Праг”, изд. „Темто” (1997); „Случвания”, изд. „Пропелер” (1999); „Империя на облаците”, изд. „Авангард” (2002); „Тракало за глухи”, изд. „Авангард” (2004); „Нови разкази, есета и рисунки”, изд. „Авангард” (2006); „Завръщане в кръга” (2007); Животописи – електронна книга в liternet.bg (2008); „Есеистика”, изд. „Пламяк” (2009). Включен в антологията „Български поети”, изд. „Захари Стоянов” (2003). Хоби: изящни изкуства – художник (8 самостоятелни експозиции), награди от международни конкурси за екслибрис. Колекционер – керамика, накити, нумизматика, старопечатни книги.

Балзакова възраст

Обичаха ме искрени мъже.
Очите им разкриваха простори,
а думите ме топлят и до днес
и връщат вярата ми в хората.

Обичаха ме милващи мъже,
опитомили силата си млада.
Душите си разтваряха пред мен
олтарно.

Аз пазя спомени като мъниста,
като ковани слънчеви пендари,
като капки вода за болен,
като балсам за рана.

Обичаха ме доблестни мъже.
Мъже на жеста, на промяната.
Мъже, които ме въздигаха.
Тях благославям.

Остаряват поетите

Остаряват поетите. Бръчки
прекосяват лицата им. Челото
се свежда към земята мълчаливо.
Ръцете възлести, изцапани с
мастило,

въздишат кротко. Уморено
е тялото, търси покой.

Зад хребета годините превалят.

Остаряват поетите, остаряват.
Със техни думи казвахме „обичам
те“

в едно така далечно вчера
и техни песни лееха китарите,
от храма на поетите заели
магичност за сребристо-сини
нощи.

Поетите, любимите поети...

Дали защото символ са на другост,
на младост и незабраненост,
боли ни повече от техните очи,
отколкото от старостта във
нашите.

Моля те, Боже, всичко им прости!

За теб ще бъде винаги красива
под огъня на твоята любов
и няма камъни горчиви
да се къртят,
и няма никакви сълзи –
от щастие и радост само –
най-бездънни!!!

Липово-акациева
нежност струи
и обвива душите, телата,
и замайва до сладост безкрайна.

Липово-акациев
е полъхът на вятъра
и усещането за пролет,
и звука на влюбени птици.

Липово-акациев
е дъхът на очите ти,
на сърцето и
Любовта ни!

Липово-акациеви
са чувствата
най-вълшебни и чакани,
да са песни в сърцата ни
ВИНАГИ!!!

Небесна мълния –
най-благодатен гръм
и електрическа експлозия
сред гейзер най-изящен.
Небесна мълния
ни заслепява.
ЗАВИНАГИ!!!

Канелия Божинова. Магистър по българска филология с втора специалност журналистика. Завършила и специалността „Право“ в УНСС. Редовен докторант и хон. асистент (1997-2006) по методика на литературното обучение в ПУ „Паисий Хилендарски“. Научните интереси: в областта на литературознанието и методиката на литературното обучение. Издадени стихосбирки: „Цветове“ (1995), „Нежна сила“ (1998). Участвала в поетически, литературоведчески и методически издания. Хоби: поезия, литература, интересни екскурзии, красиви сувенири, добрите приятели и любимия човек.

Сълзите на есента

До стройна бреза се спрях.
С поглед без посока, но с една надежда.

Поредна

тежка въздишка
в мен се появи.

Лек ветрец...

Клонче майчино две листенца отрони
и плавно те се приземиха.
Две листенца леки. Отронени!
Две спонтанни сълзи. Отделени!
Две чакащи чаши. Напълнени,
но за поздрав незвъннали!
Две близки сърца. Разделени!

Още едно листенце полетя.

И следваща сълза потече.

Сълзи и любов винаги ще има.

Така както пролет идва след всяка зима.

.....
Беше лято, чудно морско лято!

Сега е есен. Игрива листова есен.

Тръгнали на първи и последен полет,
докосват се и се отдалечават,
пожълтели

зрели
и никому ненужни
есенни листа.

Есен е и в душата ми...

Моя бяла бреза

в тези октомврийски дни

Ти единствено, като майка,

ме изслуша и разбра.

Безсъния

Не идва музата проклета.
Не мога да напиша нито ред,
че хаосът от мисли е навред.
Не излиза ни един куплет.

Не прочитам листчета любими.
Няма кой да праща ми привет,
поглед що съм виждал да ме гали,
няма го - изчезнал е далеч.

Пътувам тайно с тебе през деня.
Нощес докосвам твоята ръка
и знам, че чувстваш допира в съня
и промълвяваш - не съм сама.

Спътница

Красива си с побелелите коси
и с много топлина в твоите очи,
с чело, излъчващо невидими лъчи,
на него даже бръчка не личи.

От тебе лъха обич, доброта.
Годините са дали отпечатък на духа,
изчезнали са дребните несгоди от лицето,
дълбока мъдрост се прозира в сърцето.

Че времето минава твърде бързо,
в бяг търсехме мига на радостта,
не мислихме как идва старостта,
забравихме съвсем и за смъртта.

Нахлуват спомени и весели, и тъжни,
оглеждаме се за изминалия път
Поглеждам снимките на наште внуци.
Къде са те сега в кой световен кът?

Ще дойдат нови хора и нови светове.
Дали ще има мъничка пращинка,
останала от нас за тези векове?

Акад. Кирил Боянов. Завършил ВМЕИ - София. Участвал е в над 30 научни разработки, реализирани в практиката: първата българска електронно-сметачна машина "Витоша", първата ЦЕИМ от III поколение ЕС1020, първата система за крайни изпитания на магнитни дискове, адаптери за предаване на данни в мрежи от ЕИМ, персонални и професионални компютри и много други. През периода 1990-1996 г. ръководи изграждането на електронна поща на БАН и въвеждането на Интернет в страната. Автор е на над 150 публикации в наши и чужди списания, на 33 книги и учебници и на 23 авторски свидетелства. Два мандата директор на Института за паралелна обработка на информацията към БАН. Научни интереси: компютърни системи, комплекси и мрежи; компютърни архитектури; информационни технологии; програмно осигуряване; Грид технологии. От 1996 г. е член на борда на директорите на Международния съюз за компютърни комуникации. Издадени стихосбирки: „Изживяни мигове”, София (1996, 2009). Хоби: пиано, класика.

Вечер на село

Излязох да търся безкрая
и открих чудотворна омая
от долини, впадини и планини,
та чак главата ми се замая.

Погледът ми заброди, не спира
и не успя да обхване безспира.
Както вълните далече в морето
един хълм във друг се прелива.

Тук-там светлинки светкат ли, светкат,
за сгушени селища намекуват,
а шурците свирят ли, свирят
и нито за миг те не спират, не спират...

Концерта чудесен го слушаш
без да искаш да го прекъсваш.
Ах, тази лятна, чаровна омая
със звездно небе до безкрая !...

Летен дъжд

Шумоли дъждът навън,
листата леко потреперват,
чува се далече гръм след гръм,
въздухът мирише на колендро.

Тъмно сиво е небето,
засилва се съвсем дъжда,
по-силно почва да плющи
по благоуханните липи.

Но настъпва тишина,
вече спира се дъжда,
листата не трептят така,
усеща се свеж дъх на липа.

Всичко е с вода обляно,
въздухът е променен,
небето пак е просветлено,
продължава денят освежен

* * *

Морето се разсипа в пръски,
луната облак я покри,
а ний вървим велики, дръзки,
пред нас и камък се топи

И хора се зовеме гордо.
Светът ни с разум надари.
По същество – дивашки орди,
и що докоснем се руши.

1994 г.

* * *

Аз не вярвам на хорските думи
и не бягам от мрачния страх,
че стени стоят помежду ни,
изградени от мисли и смях.

Затова и живея, обичам,
затова и Поет се наричам.

Аз не служа на земни закони,
не зачитам ни хаос, ни мрак.
Имам аз светове неизбройни,
но безмерният ред ми е враг.

Даже нищото, смело отричам,
затова пък Човек се наричам.

Красимира Димитрова Янкова. Магистър по физика със специализации „Астрономия и метеорология” в СУ „Св. Кл. Охридски”. Асистент в секция „Астрофизика на високите енергии” на Института за космически и слънчево-земни изследвания на БАН. Участвала в научната програма за създаване и използване на микроспътник. Предстои ѝ защита на дисертационен труд. Научни интереси: нелинейна физика; магнитохидродинамика; теоретична астрофизика; виртуална обсерватория – проучване и анализ на експериментални данни. Член на Българското астронавтическо дружество и на Асоциацията на докторантите в България. Други интереси: пише стихове и къси разкази; обича да пътува; увлича се от българска история и добре сътворена фантастика (книги, картини, филми, музика...).

Далечен бряг

Със стон се разбиват вълните,
от мъка и те побелели,
навярно с копнеж и надежда
над твърдия бряг полетели.

Не знаят за своята гибел,
че всичко разбива се в края
и няма да могат те вече
със вятър в море да играят.

Животът – капризна стихия,
и мене до бряг ме отпрати,
но човек е по-твърд от вълната
без корен, отнесена с вятъра.

Стоя мълком на кея,
обляна от капки солени –
вода от вълната разбита,
премесена със сълзи от мене.

Обичам и мразя. Какво са
вълните, покорно разбити?
Живея! – А значи се боря
и нищо, че парят очите.

И нищо, че секва дъхът ми
от спомен за радост и мъка.
Един ден ще стигна брега си,
ще дойде и вечна разлъка ...

Но това, че сама срещу вятъра
била съм далеч и самичка,
ще трябва да помнят децата ми ...
И всички, що мен са обичали!

Сън

Усетих нежна ласка като полъх –
погали ми челото и косите ...
Във трепетно очакване затихнах,
след миг събудих се – изчезнаха мечтите.

С надежда пак очите си затварям –
дано поне в съня си да те видя ...
Но знам – не трябва да забравям,
че всичко спомен е, макар и свиден.

С години мъката ми става по-голяма.
Животът се изплъзва – дни и нощи.
Раздяла що е – знаем само двама,
защото чувството си пазим още.

Но ти и аз сме вече помъдрели.
Отгледахме деца – за тях живеем.
Кое то в младини сме преживели,
до сетния ни дъх ще оцелее...

Твоята снимка

Ще дойдеш след безкрайното отсъствие
и мигом щом прекрачиш прага ти,
от твоето тъй чакано присъствие
дори и стаята от радост ще трепти.

Аз обичта съм вложила във всичко
във всяка вещ, докосвана от теб,
и снимката – остана ли самичка
приятел ми е вместо теб!

Пред нея аз изплаквам си тъгата,
докосвам я със устни често аз
и знам, че няма друга мъжка снимка на
земята,
с която бих я заменила аз!

Лилия Белчева (д-р Лилия Тодорова). Специалист офталмолог. Завеждащ очна клиника в Плевен (1963-1984). Има патент за въвеждане на ултразвук в България. Под нейно ръководство и подготовка са израстнали редица специалисти по очни болести. Почетна грамота от Централния съвет на Съюза на слепите в България за големи заслуги в областта на очното здравеопазване и делото на слепите в Плевенски окръг. Дългогодишен активен член на СУБ. Издадени стихосбирки: „Сезони на сърцето“ (2009), „Струни на душата“ (2010), „Усецане за рая“ (2011). Хоби: поезия, музика – свири на цигулка, шиене на гоблени.

Заклинание

Любов, като огън,
превръщащ в пепел дървения кръст,
ела при мен !

Любов, като цветето,
ухаещо върху торна пръст,
ела при мен !

Любов, като морската вълна,
скалата в пясък стрила,
ела при мен !

Любов, дори и да си като
утринна роса под жарко слънце,
ела при мен !

Дори илюзия да си
в измамната реалност,
досадно бреме в младостта
или грях спасителен в старостта,
ти пак ела при мен !

Заклинам те и ти се моля ,
защото жив да си
означава да обичаш,
а обичат ли те,
безсмъртен ти оставаш.

(Любомир Пировски. Магия бяла в лунна нощ... поезия и психофармакология...
за любовта. Изд. „БОН”, 2008)

Любомир Тонев Пировски. Магистър фармацевт, лицензиран съдебен експерт. Над 25 години научен сътрудник с 44 научни публикации, от които 6 патентовани изобретения. Автор и на пет издадени поетични сборника. От 1994 г. член на системата "BEST EUROPE" към "LONGMAN CARTERMILL LIMITED", LONDON на научноизследователски кадри и експерти - Cartermill International Technology Center. Член на Съюза на изобретателите към НТС, на Съюза на учените в България и на Българския фармацевтичен съюз.

Сребърни нощи.
Откраднати лунни лъчи -
мъжки ръце,
научени от любовта на нежност.
Безкрайно звездно небе.

Някой ми каза, че животът
е следа от прах на звезди,
че някъде пепел и лава
рисуват нощи и дни,
че там вятърът носи
аромата на моите коси
и че даже времето спира.
Може би,
може би ...

Те, моите ръце,
нямат опора.
Губят опора
в подвижните пясъци
на сивото утро,
на празния ден.
Опипват първаза
на твоя прозорец –
пак е затворен.
Все още нямаш нужда от мен.

Доц. д-р Людмила Павлова Тодорова. Завършила ТУ - София, специалност „Автоматика и телемеханика”. Работи в Института по биофизика и биомедицинско инженерство на БАН. Научни интереси: обработка и анализ на биомедицински сигнали, информационни системи, статистически и размити методи за разпознаване и класификация, приложения на теорията на разпознаване на образи в медицината и други области. Хоби: музика, художествена литература, изобразително изкуство, алпинизъм и туризъм, спортна гимнастика, плуване.

Из цикъла „Бързи скици“

Слънчогледите погледнаха с очи на зряло лято,
с предчувствие за есента,
перчеми златни галеше летния вятър -
танцуваха есенни ранни листа.

Снегът отиде си и там,
където преспите лежах,а,
събудени от слънцето кокиченца,
поникнаха и се засмяха.

Разплаканото лято пророни златни сълзи,
и вятърът подгони на юг ятата бързи.
Не си отивай, лято! -
го молеха с надежда тревите и цветята...
Листата с шепот нежен покриваха земята...

Ех, лято,...
дълго аз те чаках,
а бързо си отиде ти...
Припламнаха и изгоряха
несбъднатите ми мечти...

Събрах си детството в кашон
и смъкнах го в мазето...
В душата ми отекна стон:
убивах в себе си детето.

Нощта прегърна ме, а аз
на рамото ѝ тихо си поплаках.
Нощта целуна ме и аз
спокойно утрото дочаках.

Ритъм

Живеем, забързано, шеметно, гневно.
Живеем за днешния ден.
Изтичат минути, повтаря напевно
часовникът своя рефрен.

В точния ритъм кипи надпревара.
Въртим се безспир в кръговрат.
Години отиват по пътя в безкрая,
осмисля ги тленният свят.

В душите ни борят се ярост и мъка,
прогонва ги светла любов.
И правим решително стъпка след стъпка,
очаквайки нов благослов.

Той, ритъмът, дълбоко в нас е заложен
и дава ни шанс за следа.
Той, ритъмът, изборът прави възможен -
мигът да роди вечността.

Избор

Отказах се от планове и сметки
за бъдещи събития и дни,
защото ме затварят като в клетки,
защото в тях душата ми гори.

Научих, че в несигурния делник
не можеш да предвидиш в този свят

какво ще хрумне на един безделник
и кой ще ти остане верен брат.

Научих се мига да оценявам
и да живея с днешните неща.
Напълно всяка радост преживявам,
отбягвам злонамереност и лъжа.

Отпивам бавно глътките кристални
на слънчевото утро у дома
и вярвам, че делата са сакрални,
когато ги изпълва доброта.

Мълчанието е безвремие

Много дълго мълчах,
мълчанието стана тревога.
Разтерзана разбрах,
че да бъде безстрастна не мога.

Много дълго мълчах
и ненужни ми бяха словата,
но се върнаха пак
с мъдрост да излекуват душата.

Много дълго мълчах
и отприщих енергия скрита.
В себе си пожелах
безразличието да отритна.

(Мариела Нанкова. Признание. Под печат)

Доц. д-р Мариела Модева-Нанкова. Завършила културология със степен магистър в СУ „Св. Кл. Охридски”. Има специализации по приложно културознание, европейска интеграция и регионалистика. Преподавател в УниБИТ и хоноруван преподавател в ХТМУ, експерт към ЕК. Научни интереси: културно наследство и регионално развитие, библиотечен мениджмънт, комуникацията в PR. Издадени стихосбирки: „Спасение” (ИК „Везни”, С., 1996) и „Посвещение” (ИК „Александрова дизайн”, С., 2006). Председател на литературен клуб „Гео Милев”, член на клуба на младия писател към СБП, главен секретар на БНК на ИКОМОС.

Вълшебство

Не съм аз първата жена,
която тайно ти жадуваш –
с поглед.
Не съм и първия ти полет...

Но ти, навярно, си изгубил
усета за спомен!..

Усмиваш се...
И ме докосва – като полъх –
всяка мисъл твоя.
А ръцете ти –
не спират да ме молят...

Сега е трудно да се каже
дали си ме измислил.
Или вълшебството
на порива ни ще угасне,
ако внезапно си отида?!..

(Мария Петрова. В душата си те каня. ИК „Геа-принт”, Варна, 2002)

Наесен

О, моля те, недей ме пита,
когато гроздето е натезало,
дали си чакан гост.

Ти винаги си идвал неочаквано,
цветя си сял приятелю,
в градината на моя дух...

А днес – не питай повече,
когато гроздето презрява,
дали си чакан гост.

(Мария Петрова. Аз съм любов. ИК „Геа-принт”, Варна, 1997)

Мария Петрова. Завършила руска филология в СУ „Св. Кл. Охридски”, право във ВСУ „Черноризец Храбър” и следдипломна квалификация в ИРЯ им. А. С. Пушкина – Москва. Асистент по гражданскоправни дисциплини в Юридическия факултет при ВСУ „Черноризец Храбър” – Варна, действащ адвокат и докторант на самостоятелна подготовка в областта на семейното право. Автор на стихосбирки – любовна лирика: „Аз съм истина” (1993, изд. под името Мария Стефанова); „Аз съм любов” (1997); „Аз съм живот” (2002) и „В душата си те каня” (2002). Член на Сдружението на писателите – Варна, на Съюза на учените в България и на Варненската адвокатска колегия.

Такъв панаир! ...

Пафтите на слънцето блестят.
Облаците са прострели
своите шарени престилки да съхнат –
имаше дъжд, вече няма.
И аз съм тук.
Има ме!
Събрала съм радостна вода
в стомните си –
хубавото на дъжда.
И аз съм шарена –
с пискюлите на веселието,
с мънистата на щастieto.
Блестя.
Галошите ми, черните,
и те са шарени.
Смеят ми се
големите им черни очи.
Мъжки очи.
Хубави.
Намигат сякаш.
Ех, как ми се пее!
Как ми се танцува до смърт
По тия лъскави,
тия шарени поляни!
Една съм, а такъв панаир
мога да направя –
Чак до небето!...

(Милена Николова. Любов по време на дъга. Изд. къща „Пламък“, София)

Диагноза поезия

Рефрен за малка песничка

Тази сутрин
небето е толкова синьо,
тази сутрин,
ти си с блуза от бяла коприна,
приеми стръкче цъфнала фрезия,
ако щеш, наречи го поезия.

Този ден аз си мисля за тебе,
днес аз съм от тебе обсебен,
днеска искам цял ден да те глезя,
ако щеш, наречи го поезия.

Идва вечер, ето слънце залезе,
в стаята тъмно е, кой ли сега влезе?
В мрака на смъртта аз се плезя,
ако щеш, наречи ме поезия.

Пак е сутрин,
и небето е синьо!
Тази сутрин,
пак си бяла в коприна,
и ми шепнеш: „Диагноза - поезия“?
Приеми стръкче цъфнала фрезия!

Д-р Милчо Кирилов (Цветков). Завършил астрономия. Работил в Института по астрономия към БАН. Научни интереси: астрофизика; бази данни; астроинформатика; виртуална обсерватория. Издадени стихосбирки: „Първите 20+2” 1, Херон Пресс, 2008; „Живота – всичко – хубаво”, Херон Пресс, 2008. Публикува стиховете си в Хулите (www.hulite.net) – сайт за нова българска художествена литература. Хоби: поезия, пътувания навсякъде.

Реката на живота

Какво искам ? Какво съм ? Какво очаквам?

Всички причини са невидими,
всички творения се променят.
Всичко съм усетил, всичко съм изстрадал –
всеобхващаща любов, студено
безразличие, мъдрост и отдаване.
Бих ли могъл да открия
любовта, страстта и отчаянието в моята
душа?
Всичко отминава с магията на нашите
години...
Само природата остава свършена,
приютява ни,
за да ни разкрие смисъла за реката на
живота,
свързва ни с души,
които искат да бъдат чути
от “другата страна на морето”.

Ела, дай ми щастие

През тихите полета
тихо летят моите песни
към теб в нощта.
Любов, ела при мен.

В светлината на луната, шептейки,
върховете на дърветата шумолят.
Мила, не слушай лукавите,
не се страхувай.

Чуваш ли как пеят славеите?
Ах, те те умоляват
вместо мен
с тоновете на сладки вопли.

Те разбират копнежа в гърдите,
познават любовната мъка,
докосват със сребърни тонове
всяко чувствително сърце.

Чуй ме, мила,
нека да раздвижат те и твоята душа.
Разтреперан, се стремя се към теб...

Ела, дай ми щастие.

Проф. Надежда Витанова, доктор на педагогическите науки. Преподавател във Факултата по педагогика на СУ „Св. Кл. Охридски”. Научни интереси и преподавателска дейност: психологическа диагностика, психология на развитието, сензитивност в периодите на детството, психотерапевтични подходи и консултиране в клиничната социална работа, група и групова терапия. Публикации - над 100 заглавия в посочените по-горе области.
Други интереси: практикуващ психотерапевт. Хоби: поезия и музика. По тази причина един от методите за психотерапия, който ползва, е музикотерапия.

Словото

Уча се чрез Словото да мога
неподеленото със теб да споделя.
Уча се и иска ми се много
Словото чрез слово да словя.
Чрез него скромния си лик успех да слея
със скрито женското във моята душа.
Питам се словесността какво е,
щом тленна е единствено плътта?
За думите със думи се говори,
че мамели в човешката съдба,
а силата на Словото е болка –
отровна ли е мъртвата вода?

И само Словото възможността ми дава
да умирам, без да умъртвя!

Надя Хамами. Завършила специалност „Биотехнологични процеси“ със специализация по генно и клетъчно инженерство в Биологическия факултет на СУ „Св. Кл.Охридски“, а впоследствие българска филология с бакалавърска степен и магистратура по лингвистика. Предстои ѝ защита на докторска степен по теория на книжовните езици в СУ „Св. Кл. Охридски“. Има интереси в областта на международната политика и в частност към близкотоизточния регион. Автор на книгите „По-добре смърт, отколкото унижение“ (2011) и „В ада на честта“ (2012), както и на стихосбирката „Да четеш душата си“ (под печат). Нейни текстове са преведени на арабски и английски език.

Опиянена

Притихнала под капчица роса,
опиянена от вълшебството на тишината,
душата ми побра се в мъничка сълза,
пленена от магията на сетивата...

В ефирен танц сред облаци в безбрежност
преплитаме душите си в една,
но могат ли мечтите ни, обвити в нежност,
да ни запазят в плен на любовта ...

Гл. ас. д-р Николета Цанкова. Работи в катедра „Минералогия и петрография“, Геологопроучвателен факултет на Минно-геоложки университет „Св. Иван Рилски“. Оценител на диамантена суровина и оценител на цветни ювелирни минерали - специализирала в Международния гемоложки институт, Научна лаборатория за идентификация и оценка на диаманти и цветни минерали в Антверпен, Белгия. Научни интереси: минералогия, кристалография, гемология, археоминералогия, екология. Член на Съюза на учените в България, Българското геолошко дружество, Българското минераложко дружество. Обича да спортува (ски, плуване, фитнес, тичане), да чете (Дамян Дамянов, Достоевски....) и да слуша музика (рок и класическа). Най-добре се чувства в планината.

Безнадеждност

Ни болестите, нито старостта
са страшни, а... да нямаш перспектива:
да бъдеш без надежди на света,
в кошмар досаден дните да се сливат,

объркан да се луташ – сам, без план,
отпред да е стена, а в тебе – криза
и пътя си да виждаш зачертан...
А само твоята горест да е близо...

Тогава закърняват сетивата
и ставаш без значимост индивид...
И тръгваш – озверен, напред с главата –
сътс нея да пробиеш този зид!

Далече от всичко

Ни радостен, ни влюбен съм сега!
Бях някога – отдавна, и далече...
Днес чакам, търпелив и сам, снега
и нищичко не може да ми пречи...

Душата ми със поглед доверчив
жена една пронизваше тогава
и с нея бях аз истински щастлив,
уверен, че и тя го заслужава...

Дойде при мен със своя нежен стан,
усмихна се и тихичко приседна...
И сетих светлината – поласкан;
тя бликаше от нея златномедна...

Днес тялото на скъпата жена
не буди в мен ни жажда, ни охота...
В кого да търся някаква вина -
нещата, че такива са в живота?.

Изчаквам, търпелив и сам, снега –
над този свят, над нравите му строги...
Невесел и нещастен съм сега –
без обич, без любов и без тревоги.

Д-р Орфей Петков. Завършил е Минно-геоложки университет „Св. Иван Рилски“, магистър. Защитил е дисертация в Москва. Автор е на повече от 50 научни публикации у нас и в чужбина по проблемите на минното дело, промишлеността, икономиката, макроикономиката, енергетиката, туризма, екологията и управлението. Член-кореспондент на Международната академия по екология и безопасност на околната среда, член на Съюза на учените в България и на Съюза на българските писатели. Автор е на девет поетични книги: „Денят от теб започва сутрин“ (1992); „Със светлината си душата ми лекуваш“ (1996); „По светлото в душата ти копнея“ (1998); „Любовни видения“ (2002); „Предесенни светлини“ (2005); „Любовни протуберанси“ (2007); „Нежност и светлина“ (2009); „Сетиво за любов“ (2010) и „Неугасими чувства“ (2011).

Човекът, който опакова (не се казва Кристо)

Най-напред опакова приятелството - помниш ли?
В онзи сребрист станиол. И за по-сигурно го завърза в найлонова торба.
Каза ми: „Не ме наричай приятел! Аз съм Човекът, който опакова.”
Оттогава престанах да те наричам „приятел”.

После се зае да опаковаш спомените ми - помниш ли?
Всички до един - в кафява амбалажна хартия.
„Защо са ти тези спомени?” - попитах те аз.
„Обикновените хора не го правят?”
„Аз не съм обикновен човек.
Не ти ли казах? Аз съм Човекът, който опакова”

По едно време опакова и рождения ми ден - помниш ли?
Него го опакова в една измачкана от употребяване картичка.
Дори искаше веднага да го мушнеш в гардероба при ненужните подаръци.
„Почакай, днес имам рожден ден!”
„Аз не празнувам рождени дни! Не помниш ли - аз съм Човекът, който опакова!”
„Така ми се иска да ме поздравяш за рождения ден догодина!”
„Изобщо не е сигурно, че ще те познавам догодина.” - каза ти.

От време на време ти подпъхвах и настоящето - помниш ли?
Ти и него опаковаше.
Първо използваше цветни хартии, а аз, глупачката, толкова се радвах!
После започна да ги опаковаш във вестници.

Е, спомените ми свършиха. И настоящето, сякаш.
Мислиш ли, че ще започнем на чисто, или отиваш другаде да опаковаш?

Павлина Гатева, доктор по медицина. Завършила е медицина в Медицински университет - София, със защитен докторат. Работила е в Център за медицинска информация. В момента е асистент по фармакология в Медицински университет - София. Научни интереси: фармакология, метаболизъм, клинични проучвания. Владее английски, френски и руски езици. С литература се занимава от няколко години. Пише в литературни сайтове. През 2009 г. печели трета награда от конкурса за кратка проза на LiterNet & eRunsMagazine. Хоби - Интернет, театър.

На Тасос

Тук залезът Луната ражда -
морето среща стръмен склон,
пропит от августовска жажда
е гордият Ипсарион...

Жадува дъжд и бури нощни,
с пропукано от гръм небе -
да среща ударите мощни
на яростните ветрове!

А тихо боровете плачат,
удавени в цикаден звън
и тъмните вълни повтарят:
„това е сън, това е сън...”

август, 2011, остров Тасос

Желание

Оставете ме сам!

Искам да се превърна
в невиджана птица
и да литна без път и посока.
Искам отвисоко
да гледам земята
и нейните хора.
Искам да се рея в простора.
Искам да се слея
с неговото величие.
Искам ничия
ръка да не ме направлява.

Оставете ме сам, хора!

Аз трябва да литна нагоре!

За да поскитам
във мъртвия хаос на тая Вселена.
Да пипна звездите
и луната студена.
Да се разхождам по Млечния път.
Да обхождам планетите,
да говоря
с тези, които мълчат.
С метеори да се надбягвам.
За да съм сам!
За да бъда далече
от всичко и всички!
За да почувствам
и за да знам,
от кого имам нужда
и кой ме обича!

1964 г.

Доц. д-р Петър Стоянов. Завършил ВНВАУ - гр. Шумен със специалност инженер по радиолокация. Докторска дисертация по специалността "Радиопредавателни и радиоприемни устройства". Работил в Институт за космически изследвания на БАН. Автор на над 80 научни публикации, 1 монография, 5 учебници и учебни помагала, десетки научно-популярни статии и множество рационализации. Бил е ръководител или е участвал в 87 разработки в областта на радиоелектронното разузнаване, има внедрени 26 изделия. Бил е ръководител на докторанти, рецензент за присъждане на научни степени и звания, член на Специализирания научен съвет по военно-инженерните науки към ВАК. Хоби: тенис на корт, риболов, поезия,

Първаци

Ако беше човек?
Ако беше?
 Ако беше желязо?
 Ако беше?
Ако беше камък?
Ако беше? –
каменотрошачките щяха да бъдат
излишни.

 Блажни бои много.
 Да дойдат бояджиите!
Момент! Прашинка под маската на човек!
С човешка плът.
Ехо от нотна тетрадка!
 Аз съм „до диз“.
 А вие?

Кръстословично време

Кой е казал, че сме тъжен народ?
Тъжен народ ...
Едва ли! –
с кръстословици под мишница.
Пусто кръстословично време!!!
Кога ще съвпадне хоризонтално?
Кога вертикално?
О, пусто! Не излезе хоризонталът,
а за вертикала и дума не може да става.
Химикалките усърдно работят.
Часовникът мълчи без ропот.
А отговорът все не излиза.
Да надникна ли?
 Неразумни същества.
С четири букви ...

Лабиринт ли?

В нова ера сме.
Проблемни времена.
Безизходни кръстовища.
Светофари. Регулировчици.
 Поставиха ме пред дилеми.
 Въпроси неразрешими.
 Решетки неразбиваеми.
 Стени непробиваеми.

А аз объркано се питам:
лесно ли е победил хан Аспарух
византийците?

Дали го е пекло много слънцето?
 Какво уча?

Има ли директор?
Има ли учители?
Има ли ученици?
Има ли чистачки?
Междучасие ли е?

 Кой ще ни събуди от
непробудния ни сън?

 Кой ще избърше стъклата?
 Кой ще ни даде светлина?
 Кой ще поправи часовника

на времето?
Магьосниците са в отпуск

Детинщина

Захласът ми по теб
расте със времето –
сякаш дете съм,
разучило играчката си
до омръзване,
но още незаситило
гледа си
към открития...

Фантасмагория

И филмът е за нас,
и в книгата
описани сме точно...

По дяволите!

Превръщаме се с теб
в неумолима класика.

А всъщност
досега си мислех,
че си ми само
подходящ обект
за изневяра....

Love Story

Ти любиш се
като съпруга,
забременяла от копнежа си
обичана да бъде
истински,
а не по навик.

Но си напълно
убедена,
че всеки божи ден
след работа
продуктите за вкъщи
ти дължна си да занесеш.

Добре, люби се ти
по моему.
Така за мен поне
си истинска,
макар за час -
два пъти седмично...

Завинаги

Към слънцето ръце протягам,
усмивката ти да докосна,
след вятъра безумно тичам,
гласът ти да догоня,
а вечер щом луната заблести
се вирам във звездите,
ликът ти да открия,
но знам, че ти си тук
завинаги във моето сърце!

Самотна лодка

Сред тишината на нощта,
под блясъка на лунната пътека,
и шепота на морските вълни
самотна лодка своя път поема
към бряг далечен, непознат.
Надеждата единствено крепи я
да устои на бурите в морето,
вълните у носа ѝ се разбиват,
вятърът с платната си играе,
звезда проблясва в миг,
самотен гларус пак прелита.
Но лодката самотна,
все така по своят път поела,
напред към неизвестното пътува.
Кога ли пътят и ще свърши
и тя ще стигне до брега желан,
решава само и единствено съдбата!

Споменът

Споменът е нещо чудно!
И къде ли той се крие?
За науката е трудно
същността му да разкрие.

Но без спомени сме нули,
не сме вече тази личност!
Сигурно сте вече чули
колко е това трагично!

Споменът е част от Аза,
и макар и да старее,
пълнен с обич и с омраза,
той със нас до край живее!

Мечтата

Поети и писатели,
възпявайте мечтата!
На всички откриватели
е давала крила тя!

Да тръгват по пътеки
все още непроправени,
неща да върши всеки
все още неоправени!

(Румен Цанев. Живот. Изд. къща „Диагностис Прес“, София, 2003)

Акад. Румен Цанев (1922-2007). Основател и дългогодишен директор на Института по молекулярна биология към БАН, член на Academia Europaea (Лондон) и на редица международни организации, учен - генетик, с много приноси в изследването на структурата на генетичния апарат, в „разкриването на езика на природата“ - ДНК. Роден в семейството на литератори, отрано проявява и литературни интереси. Автор на над 200 научни труда в областта на цитохимията и биохимията на нуклеиновите киселини, поет (автор на две книги със стихове); преводач на „Фауст“ от Гьоте.

Страст

След безличния ден на живота
плисва споменът лунна река,
сред която окъпани в чувства,
плуват в мрака две голи тела.

От безумна игра обсебени,
Бог ги слива в свещено едно.
Кой би дръзнал след всичко да каже,
що е имало, как е било!...

Беше лудост, прегазила всичко
във безцелна игра без предели.
Всеотдайна, до мен недостъпен,
от пожари на страст подлудели.

Струйка дим над това се извива
там, където със теб сме били.
Твойте дрехи бездомни събирам,
куп въпроси разхвърлян лежи.

Безразсъдство, в разпътна жестокост,
тази страст земетръсна уби.
Как така е възможно – се питам –
да живеем след всичко преди!...

Бездна

“Здравей!... Обичам те!... Прекрасно!...
Целувам те!... Бъди със мен!...”
О, колко сбъркано е, колко е ужасно –
при теб е нощ, при мен е ден...

Потича разговорът, без да спира,
света тревожим – атоми трептят,
вълни се носят някъде в ефира,
какво ли ще си кажем този път?...

“Обичам те” – ми казваш и си тръгваш.
“Обичам те!” – ми шепнеш и си с друг.
- Обичам те! – дете ли в мен залъгваш.
- Обичам те! – ти там си, аз съм тук...

А толкоз просто е – в сълза се сбира,
душата ми излъгана помръква,
пилеем миговете, времето не спира,
изтича картата ти, телефонът млъква.

Остава болката несподелена,
тя част от мене е, от моя блян,
блуждаещ вечно в празната вселена...
А как копнеех да ти се отдам!

А как обичах, как жадувах, как те чаках!
Как те целувах ненаситно всеки ден!
Как тихо на раздяла после плаках!
При теб е утро, залез е при мен...

Затворих вратата и тръгнах.
На стълбите умря пролетта.
Във стаята миришеше тежко
на секс и любовна мъгла.

На масата имаше чаши
със вкус на кафе и коняк.
Едно уморено момиче
сънуваше в топлия мрак.

Отивах си, беше ми тъжно.
Сърцето ми тихичко спря.
И нямаше вече надежда,
защото умря пролетта.

Сиви топчета хляб върху масата,
бе оставил човекът след себе си.
Самота, недопита във чашата,
неизказани думи с последици.

Равносметка чертаеше вятърът,
тишината тежеше с компромиси.
Не загубих в сърцето си вярата,
но ужасно ми липсваш, Господи!

Изстърган съм отвътре.
Остава само полировка
и улеи да се нарежат.
Да стана цев, за да изстрелям
остатъка от себе си в небето

Затрупан от задачи и от срокове,
притиснат от наложени компромиси.
Започнах да си липсвам сам на себе си
и някак си обезцених живота си.

За близките си не намирам време.
За радостта им нека, но не чувам болките.
Загубих тишината на минутите
и вече не познавам себе си.

Какво от туй, че нося отговорности
и отстоявам някаква си кауза,
когато не намирам в огледалото
усмихнатото аз от спомена.

Загуй реших, приключвам със сценария
написан и раздаден за спектакъла.
Купувам си еднопосочна истина
и ще спестя на другите посоката.....

Мълчание

Сърцето ми мълчи
и в тишината,
обвила моя свят
като воал,
потъва крясъкът
на суетата,
до мене да достигне
не успял!

И колко
незначителни и дребни
изглеждат
ежедневните неща –
създали
лабиринти от проблеми,
названи от безпомощност
„СЪДБА“!

А другите край мен –
деца невежи,
оплетени са
в пагубни игри,
като мушици
в паякова мрежа
от лъскавите нишки на
„ПАРИ“!

Във мен е тихо
и край мен е празно...
Някъде
далече е шумът!
Аз имам нужда
от това пространство –
за миг да спра
да видя своя ПЪТ!

Очите ми
така са заслепени
от блясък
на изкуствени слънца,
че са отвикнали
да възприемат
искри от
ИСТИНСКАТА СВЕТЛИНА

Сега, притихнала
във тъмнината,
не искам нищо -
всичко в мен мълчи.
Сред здрача на надеждата
очаквам
на ИСТИНАТА
първите лъчи!

Доц. д-р Станка Лулчева Михалкова. Завършила специалност педагогика, специализация психология в СУ „Св. Кл. Охридски“. Работила е като научен сътрудник по транспортна психология, хоноруван асистент по експериментална психология в СУ, преподавател по педагогическа психология в „Департамента за информация и усъвършенстване на учители“ към СУ. Научните интереси са в областта на психологията, психотерапията, психологическото консултиране. Допълнителната ѝ квалификация е по класическа хомеопатия. Сега разработва ново направление „Хомеопатична психотерапия“. Има издадени две стихосбирки: „Сънувах любовта“ и „По пътя към дома“, в които отразява стремежа на човека към духовно израстване.

Селото

Дъждът

Изгубени стихове,
на дъждовната спирка.
В далечината –
мъглата се спуска
така окончателно.

Пъгнах палците в гайките за колана.
В моя собствен роман
аз съм “черният рицар”
или нещо съвсем равностойно.
Прелитам над локвите.
Есен и кал.
Смълчаното село
вижда нещата различно.
И меко увива снагата си
с облака
склонът на Витоша.
Фонът е сив.
Изпъкват разхвърляни покриви.

Тук на спирката сме останали
само аз и дъжда.

В очакване

Сивите зимни дракони
спят в планината,
сгушили глави в крилата си.
Спят съвсем неподвижно.
Сплетени
около селото,
сгушило стари покриви,
тъкмо в полата на хълма.
В топлите курници
вечер,
мъят квачки във полози
само щастливи яйца.
Мъдри стопани
загърлят на топло
стари лозници и корени.

Те никога не говорят
за сивите зимни дракони,
заспали в скалите
така неподвижно...

И отминава поредна година.
В очакване.

Забелязване

Тази година,
пролетта дойде в петък вечер.
Малко прибързано,
само две седмици
след като прати кокичето.
Прескочи три преспи,
подуши мокрите пушеци,
седна на дънера
и се зае да разплита косите си.

И се усетиха котки и хора,
че още са живи...

Свадата

Те се скараха страшно,
както всяка година.
Обикаляха в кръг и се дебнеха,
със върха помежду им.
Ту се пенеше Марта,
ту кипеше Април,
и ридяха сиви върби без умора,
над тяхната свада.
Ниско небето похлупи върха,
а мъглата
изписа със сребърни капки по двора:
“Хора и кучета,
днес не ходете сами в планината!”

Тези,
които видяха това, бяха малко... поети.
Всички други със хляба си бяха заети.

Живей в мен, красота!

на Дамян Дамянов

Измъчвай ме, боли ме, красота!
Спокойствие не искам аз да зная.
Аз знам добре, че ти не си във рая,
а в ад се ражда твоята светлина.

Измъчвай ме, води ме, красота!
Бъди ми и началото, и края!
Бъди ми път, бъди ми и звезда!
Животът ми от теб да е изваян.

Измъчвай ме, руши ме, красота!
От болка и от радост сътворявай
във мене и край мен света! Изгрявай
с живота! Завладей дори смъртта!

Измъчвай ме,
живей в мен, красота!

1984 г.

Трябва нещо да се случи

Трябва нещо да се случи!
Трябва след нощта да съмне,
в мене водопад да гръмне
и лавина да се срути.

Цвете трябва да разцъфне,
славей в мене да запее -
нещо в мене да възкръсне,
нещо в мен да заживее.

Трябва нещо да се случи,
да открия в него смисъл.
Нещо ново, нещо светло –
и от болка, и от мисъл.

1985 г.

Предчувствие за утре

Чакаш ли ме? Ето, идвам -
ще се втурна като мисъл,
ненадейно ще те грабна,
ще те отвлека далече.

Чакаш ли ме? Обърни се
към последното ни „сбогом”
и с горещите си устни
аз ще те целувам вече.

Чакаш ли ме? Тук, до теб съм,
в спомена за първа среща.
Но с предчувствие за „утре”
винаги ще ме посрещаш.

1987 г.

(Тодорка Димитрова. Трябва нещо да се случи. ИК „Пепеляшка”, Пловдив, 1995)

Гл. ас. д-р Тодорка Димитрова. Завършила инженерна физика, специалност приложна оптика в СУ „Св. Кл. Охридски”. Защитила докторска дисертация в Университета в Палермо, Италия. Следдипломни специализации по модерна оптика в Университета във Фрибург, Швейцария. Работи в катедра „Оптика и атомна физика” към ПУ „Паисий Хилендарски”. Издадена стихосбирка: „Трябва нещо да се случи”, ИК „Пепеляшка” (1995); публикации във в. „Артклуб” и в „Пловдивски университет”; участия в поетични рецитали. Финалист на конкурса „Лаборатория за слава” (2008). Член на Дружеството на писателите в Пловдив. Интереси: комуникация на науката, преводи от италиански, фотография, рисуване и др.

1. Времето е Същество

Когато Времето бе заченато
в една алхимична У т р о б а,
оплодена от жертвен дим
на много огньове –
синове на небесни легиони,
ние бяхме само мънички
светулчици със скрибуцащи крачета,
танцуващи евритмия в негласен ритъм,
композиращи Ж и в о т
на невидими нотни тетрадки.
А се раждаше сякаш първом и дълго
Пространството из величава рапсодия
сред пулсиращи светли видения...

2. И съм вълна, частица, и врата...

Цигулките на есента
пилеят мисли, жълти листи,
ветрове, пилеят атомите ми
в безвремие без граници
и ледове, а Леда е
безмълво влюбена в
дървета-лебеди със
сребърни кори...
Невидим сън съм, сън,
частица и вълна, врата съм,
прелитат птици
през разпилените ми атоми,
а сянката ми през стена лети,
която сякаш е воал...И съм вълна, частица,
и врата...

3. Сватбите на Есента

(цикъл хайку)

Всички ризи
смъкна под себе си
тополка младоженка.

* * *

Съзерцава влюбено
кенарите на есента
млад месец.

* * *

Седем капки роса
на паяжина - огърлие
за сватбен дар.

* * *

Тънка мрежа
доплита паякът –
богат улов Любов.

* * *

Пие мъгла
чашата на луната
за наздравница.

* * *

Сънува Рила
бяла премяна и зачатие
на зима.

* * *

Капки по храстите –
вечните сълзи на Девата
по Младенеца...

(Уляна Паскалева. Седем седмици след Пасха. Издателство БОН, 2012)

Гл. ас. д-р Уляна Паскалева. Завършила Технически университет – София. Преподавател в катедра „Електронна и комуникационна техника и технологии” - Технически колеж, ЮЗУ „Неофит Рилски” - Благоевград. Научни интереси: измервания, метрология, надеждност. Автор на 29 публикации в областта на научната специалност, включително 3 книги. Член на Съюза на учените в България и на поетично дружество „Оксиморон”, Благоевград. Издадени стихосбирки: „Пътечка към светлината” (2006; второ прераб. изд. - 2006), „Цветни камъчета под дъгата” (2009) и „Душа преди разпролетяване” (2010). Нейни стихове са представени в литературен сайт „Литернет”, алманаха „Ирин – Пирин” (2006; 2008) и в сборници. Хоби: история на религиите и духовните учения, философия, поезия, любов към планината (ако може да се нарече хоби).

Таз игра не се повтаря!

С раздадените карти да играя,
(защото те били са ми късмета),
опитях, стисках зъбите до края,
ала уви, животът ме преметна.

Къде направих моя грешен ход?
Или играх с поредица от грешки?
В живота не намерих лесен брод,
изминах път с пълзене и прибежки.

Опитвам тук и там – все не излиза,
прецакан се оказвам всеки път,
пропадна и последната ми миза
и май не искам нищо от света.

А картите раздавани, накрая
се свършиха в ръцете ми, тогава
разбрах добре, че както да играя,
добър играч от мен не става.

Ще раздадеш ли картите отново?
Че пламъкът във мен догаря...
Или да чакам късчето олово,
защото таз игра не се повтаря

Оптимистично

Светът става мътен. Прозрачен воал
отделя и гони от мен цветовете,
мъгла, като някаква лепкава кал,
превърща лицата пред мен в силуети.

Познавам ли вече реалния свят
или пък представи най-стари прииждат?
В главата ми спомени щом се въртят
светът или тях вече по-добре виждам?

Но чудя се – де е човешката същност,
най-чистата истина где ли е скрита?
Дали се разкрива в измамната външност
или е имане в душата зарито?

Дали със очите си виждам света
доброто и злото, изпълващи дните,
любов и омраза или суета?
Това аз не мога да видя с очите.

Сърцето отварям и ето – разбирам
човекът до мен и пред мене чудесно.
Очите? Пътеки без тях ще намирам,
ще крача напред, па макар и не лесно!

Доц. д-р Христо Христов. Възпитаник на Медицинския университет – Пловдив, където е ръководител на Катедрата по физиология (до 2006). Доцент по физиология в МУ – Плевен. Научни интереси: физиология на труда и ергономия. От дълго време се занимава с проблемите на храненето. Има множество публикации и 4 изобретения. Издадена стихосбирката „Сам в дъжда“ (2008), приет за печат сборник с разкази и подготвени за печат сонети и новели. Харесва произведения, разкриващи душевния живот на човека и емоциите възникващи в човешките отношения, поради което не харесва метафоричните поети. Харесва Плевен и обича Пловдив (където е роден).

Копнеж

Така жадувам да се върна в тебе,
мой роден и любим Бургас.
Пак лудото море да ме обсеби
да тъна в синята му власт.

Над мене бели чайки да прелитат,
да ме пронизват с тъжен вик
и канарите с грохот да ме викат.

Вълна, един човешки миг.

Задъхана през пясъка да мина
и сгушена под звезден плам
да се изгубя в морската градина
и изгревът да чакам там.

А изгревът на мене ще прилича
една червена капка кръв,
море човекът истински обича,
но где ли е копнежът пръв.

И да започна всичко отначало
с летяща топка в сини висини,
да гоня в унес облачето бяло,
но кой ще върне тези дни?

Бяла нежност

Първите снежинки с вятъра ме лъхват
и целуват моите коси.

Колко тази бяла нежност ме задъхва!

Нищо няма да ме покрусн –

всяко кристалче е безкрайно чудо
сътворено в шеметната вис,
всяко ме кара да трептя в полуда
и глава да скланям с порив чист.

Чувствам жажда надалече с тях да тичам
да не сещам вечер, ни зора.

Нека на фъртуна зимна да приличам
в преспата на времето да спра.

ПОСВЕЩЕНИЯ

Вълшебният свят на Радичков

Роден в селце на име Калиманица,
днес на язовир Огоста водна граница.
Останал е споменът за една полянка,
осеяна с бистри кладенчета в сянка.

Това е място древно, гостоплюбиво,
малко сурово, но не е диво,
със ореол от легенди и предания,
и аромати на цветни ухания.

Този по детски усмихнат разказвач,
роден с аура на библейски водач,
със нежност за ръката ни повежда
в своя свят, огряван от Надежда.

Радичковият мир е една галерия,
населена със хора, птици и растения,
от багри пъстри осветена
и светлосенки украсена.

Сюжетите, все случки прости от битието,
по тайни пътища докосват ти сърцето,
героите пък - с характерни чепати,
пленияват с думи мъдри и крилати.

Човешките съдби са мимолетно кратки,
изпъстрени със грешки* и загадки,
във тях оглежда се света,
окичен със безкрайна суета.

Вълшебството, което Радичков ни дари
ще озарява ярко наш'те дни!
Великата му Мъдрост ще ни води
през изпитания и звездопади!

* По думите на писателя, човекът е едно изречение, написано с много любов и вдъхновение, но изпълнено с много правописни грешки (бел. авт.)

На сина ми Ал.

Човек е винаги самотен –
от срязаната пъпна връв
до зейналия пресен гроб.

С надежда той върви в живота,
с товара си добро и зло.

В случаен миг го спира
тя, неумолимата.
Защо? Той не разбира.
А тя безжалостно прибира
при себе си трохичката живот.

Отгоре Господ прощава или не и ето –
човекът пристъпил е в небитието.

Обикновено майките си тръгват първи.
Но страшно и жестоко е,
когато децата им ги изпреварят.
Сърцето се облива в кърви
и горестно със Бога разговаряш.

И питаш го защо на твоя син посяга,
защо тъй рано живота му прекърши!
И молиш го, и искаш пак да ти го върне
или при него си готова да избягаш.

Животът ти – пустиня, празен, скръбен.
Самата ти си жива рана.
А Господ е в мълчание потънал,
не иска Той със теб да разговаря.

Гл ас. Бистра Ранева (Маркова), инж. химик. Работи в Институтът по оптични материали и технологии (ИОМТ) „Акад. Йордан Малиновски” към БАН. Научни интереси: среди за оптичен запис, холография, бихромирани полимери, наноматериали. Издадени книги: „Децата ни, наркоманите (1997), „Мое Съвремие, Ножовремие” (1998), „Приказки за Космическия дърводелец” (1998), „Неприказките и Космическия дърводелец” (1998), „Космическия дърводелец, Звездите, цветята и хората” (1999), „Ножовремие, НАТОвремие” (1999), „Разстреляните Поети” (2000), „Приказки и Неприказки за Космическия дърводелец” (2001), „SOS! Децата ни – наркомани са” („Аб” 1999, „Колибри” 2002), „Иван Абаджиев – тайни, възход и Голгота” (Изток Запад, 2007), Контекст: „Космическия дърводелец, Земята и приказките” (2009), „Иракли, Поезия и Мутровремие” (2009). Хоби: литература, рисувана коприна, спорт, туризъм. Инициатор и председател на „Национално движение „Деца срещу дрогата” – www.nddsd.eu.

Избор по принуда

На Яна и Боян

Аз не живея от поезия.
Тя много късно появи се.
И още – не споделям тезата,
че в мисленето има смисъл.
Аз не живея от поезия.
Достатъчно са ми проблемите.
Животът ми не ме е глезил
и всеки ден му мъкна бремето.
Аз не живея от поезия,
а кости правя. По принуда.
Когато в болницата влезе се,
изчезват всякакви заблуди.
Аз не живея от поезия
и хлябът ми не е от нея.
Ето накратко анамнезата:
Аз от нещастия живея.

Изход

„Бог не наказва когото мрази ...”

На жена ми

Когато са далеч нещата,
които имаш и които – не.
Когато някой зад вратата
премерва твойте рамене ...
Когато сам си във гората
със изподрани колене
и искаш, жаден, от водата
да вземеш глътчица поне ...
Когато безизходно, тъпо,
протяжно времето тече,
а стенокардията те дърпа
и къса кърваво парче ...
Когато виждаш, че съдбата
дарява чуждите деца.
За всички е една Луната,
но винаги е с две лица ...
Когато пулсът ти единствен
бучи безмълвно, на талази,
и викаш, викаш, викаш мислено
от яд, че Господ не те мрази ...
Тогава си спомни загадката
наречена „любов” от някого.
Във нея – дългата и кратката –
надежда ще намериш всякога ...
Великата му Мъдрост ще ни води
през изпитания и звездопади!

Доц. д-р Венци Бончев Росманов. Завършил Плевенския медицински университет. Ортопед-травматолог от 30 години. Започнал е в Клиниката по ортопедия към Университетската болница – Плевен. Преподавател е от 1984 г. Специализирал е дългосрочно във водещи центрове на Франция, както и в САЩ, Швейцария и Австрия. Гост-лектор е на Академия Пелоритана – Италия. Един от най-талантливите български ортопеди-хирурзи, в момента той е началник на Клиниката по ортопедия и травматология в частната клиника „Св. Панталеймон”. Председател на местното Сдружение за национално съхранение. Автор на стихосбирката „Аз не живея от поезия” (2009). Интереси: заклет меломан, разполага със стотици аудиовизуални записи на класическа музика в своя компютър и си пуска поне по 1-2 от тях в своите кратки минути на отдиш, обича да чете книги. Хоби: алпинизъм и туризъм.

* * *

На моя син

Остани да те погледам още малко...
Преди да си изчезнал зад завоя
на улицата, къщата и времето.

Преди да си потънал в тишината,
населена със жестове и стъпки
на шест милиарда хора на планетата
и тъкмо затова непоносима...

Нека те погледам още малко –
преди да си преминал през чертата,
разделяща света на “днес” и “вчера”,
отвъд която всеки миг е спомен.

Защото обичта е сол по кожата,
камъче в черупката на мида,
сълза в смеха и гвоздей във душата –
разпятие за всички други чувства...

Защото обичта ще ни остане,
когато не остава нищо друго –
душите ни по нея ще намерят
неземната пътека към звездите...

Селските майки

На майка ми

Те не са посещавали опери,
не познават ни Бах, ни Шопен.
Само в млади години са тропали
на мегдана в празничен ден.

Те не са разсъждавали кой е
по-велик от Балзак и Зола.
Само мълком са носили зноя
и студа в своите морни тела.

Не са търсили в модни списания
плажен крем срещу морския зной.
Само щом се напуквали дланите
ги намазвали с овнешка лой.

... Малко знаеха майките наши
за звездите, Земята, света.
Но от техните длани изпращени
аз научих най-много неща.

Възвръщане

На проф. Йордан Шейтанов

Отшумяват предишни приятелства,
избледняват предишни вражди.
След горещия ритъм на лятото
приютяват ме есенни дни.

И заставам пред златния залез,
омъдрял с ослепени очи.
Не вълнуват ме чувства разпалени,
не измъчват ме горди мечти.

След години на шумна суетност
в тези тихи безоблачни дни
сякаш пръв път се вслушвам в
сърцето си,
чувам как упорито тупти.

Колко трудно човешко спасение
крие този тъй прост кръговрат –
да се върнеш отново при себе си,
преоткрил своя истински свят.

1997

Проф. д-р Веселин Борисов, д.м.н. Ръководител на Катедрата по здравен мениджмънт (2001-2005) в МУ – София. Въвежда и преподава за първи път у нас учебните дисциплини: „Здравен мениджмънт“, „Здравна политика“ (1993), „Мениджмънт на организационната промяна“ и „Мениджмънт на времето“ (1999). Чете системни курсове по социална медицина и здравен мениджмънт в Медицински университет - София, в Плевен и в Нов български университет в периода 1980-2009 г. Автор на 160 научни статии и доклади, 17 монографии, 4 учебни ръководства. Основател и главен редактор на сп. „Здравен мениджмънт“ (преименувано в „Здравна политика и мениджмънт“ и на сп. „Медицински меридиани – списание за стратегически здравен мениджмънт“. Хоби: журналистика, поезия, джаз; издадени художествени и публицистични книги (Кръговрати, 1997; Отвъд очевидното, 2002; Джазът (есега), 2003; Между залеза и изгрева (свидетел на епохата), 1999 и 2009; Безкраят – стихове, 2008; Съмнението - есега, 2007). Академична награда „Панацея“ за особени приноси в науката, преподаването и експертната дейност (2004).

Поетесата

Когато поетесата говори,
ме откъсва от Земята!
Хвърля ме в небесните простори,
а после в Океана надълбоко ме потапя.

Когато тя говори,
аз не дишам.
Изчезват житейските отрови
и на бавен огън се изпичам.

Денят се в нощ превръща,
а нощта във ден.
Паузи и думи ме прегръщат
и ме държат във плен.

Когато поетесата говори,
аз умирам и се раждам пак.
Тялото ми в безтегловност пори
и се превръща в ярък звездопад.

Магьоснице, неземна,
говори – не спирай!
Превръщай прозата в поема!
Бъди вечна – не умирай!

9.05.2008 г.

Проф. д-р Георги Петров Константинов. Завършил минно инженерство, специалност „Технология на открития добив на полезни изкопаеми” в Минната академия в гр. Санкт-Петербург, Русия. Преподавател в Минно-геоложкия университет „Св. Иван Рилски”. Научни интереси: проектиране на открити рудници; управление на качеството на полезните изкопаеми в открити рудници; технология на открития добив на полезни изкопаеми. Издадени литературни публикации: „Десет дни, които разгърсеха душата ми (пътуване до Демократична република Конго в Африка)”, София, 2008; Любовна трансформация. Изд. „Кавада”, София, 2008.

На мама

Ти не можеш да видиш очите ми,
как тъжно те търсят в нощта.

Ти не можеш да видиш сълзите ми
как се стичат с бързината на река.

Не можеш да вникнеш в сърцето ми,
като разкъсана след буря върба,
от безпощадния меч на гола самота
и в нея тъгата е оставила следа.

Тази тъга се превръща в сълза.
Избистря се в нея образ на жена.
Протягам жадно ръка,
но той се изгубва
Сякаш е падаща в мрака звезда.

Аз чувам, заглъхват в мене горчиви слова.
Обичам те, мамо, искам да те целуна само и да умра!

Д-р Дарина Минева. Завършила медицина в Тракийски университет - Стара Загора. Магистър по стопанско управление и здравен мениджмънт. Има придобита специалност по вътрешни болести. Сертифициран одитор на Moody International. Докторант в Медицински университет – София. Работила е като интернист в ОБ „Д-р Тота Венкова” – Габрово, като главен експерт в РЗОК - Габрово и ЦУ на НЗОК, началник отдел, директор на дирекция в МЗ, и зам.-директор на ЦСМП – Софийска област. Докторант в Медицински университет – София. Научни интереси в областта на качеството на медицинската помощ, стопанското управление и клиничната медицина. Други интереси: литература, изкуство, журналистика (публикации в регионален печат), музиката (свири на акордеон).

На баща ми

"Сън на сянка са хората"

Пиндар, Питийски оди, VIII, 136

Сега за мен си само светла сянка,
която тихо идва в мойта дрямка
за да ми кажеш да вървя напред,
че подир лошото - доброто е на ред
и да не губя вяра във живота,
дори когато съм на „минус“ кота:
че трябва още много да раздавам,
преди да дойде ден да получавам;
да не разменя никога честта
за тежкото богатство на властта;
че делото добро, а не злината
по-трайна дия прави във сърцата;
че жест един човешки, мълчалив,
по-силен е от хода пресметлив;
че в тоя свят не винаги Доброто
надвива в битката докрай със Злото;
че може с присмех да те сочат с пръст
или предаден да висиш на кръст,
но трябва да изпиташ всичко, всичко,
преди да станеш мъничка звездичка...

Сега за мен си сянка светла само,
а крачехме по пътя рамо в рамо...
Но ти си в мен, не всичко изгоря
и днес с една сълза по теб... БЛАГОДАРЯ!

На Петър Перонков

В деня на Кирил и Методий
бях развълнуван - просто окрилен,
ала усетих (в смут и изумен)
гласът самотно как отеква в мен
и като нож отляво ме прободя.

Не беше слаб - на микрофона плът,
над масите прозвънна многократно.
Но в този случай странно, непонятно
(за мен самия неблагоприятно)
бе важен ароматът, не гласът.

Уж Ден на писменост, на А, Бе, Ве-то...
За него километри пропътувахме.
Но не слухът - търбуси се вълнуваха,
че бе трапезата със благинки отрупана...

О, странно - все пак някой чул бе
стиховете ми...

Така е. Имало сред хаоса Човек -
за мен със главна буква "Ч" изписан,
тъй както съвестите го изискват...
Усетил словото ми - може би единствен,
призна, че то намерило у него ек.

Не съм тщеславен, нито безразличен,

не съм и непукист на ента степен,
но осъзнах, че за поета е потребен
и отзивът - не превъзнасящ, не
вълшебен,
а най-обикновен, макар и единичен.

На съучениците ми

Ракия и салата, и предястие,
и следващите части на менюто
И ще твърдим - най-искрено, че
щастие то
е спряло във дома ни, в нас уютно;
че случили сме всички със жените
(респектно със мъжете) и с децата;
че внуците са светлина за дните ни;
че още млади сме... и тъй нататък.

Ще бъдем искрени, но как да
пренебрегнем,
уви, сребристите конци в косите,
и онзи израз някак пренапрегнат,
и поугасналия плам в очите...
Едно е нашето желание, а друго
е реалността, която ни обрича
в дълг към деца, съпрузи и съпруги,
зачената от простото: **обичам.**

Живодар Душков. Завършил е история и българска филология във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“. От края на 1976 г. до лятото на 2010 г. работи в Русенския университет „Ангел Кънчев“. Удостоен е със званието „Заслужил доцент на Русенския университет“ (2010). Издал е три стихосбирки: „Стриптизбор“ (2000), „Билет за раждане“ (2007), „Дарявам ти любов“ (2010), романа „Пъзел“ (2001), белетристичните сборници „111 малки разкази за големи хора“ (2000), „Десет есетА“ (2000), „35 истории от вчера“ (2007), „Свидетелства на времето (2007) и др. Автор е на повече от 100 научни изследвания и 900 публицистични и научнопопулярни статии. Редактирал е десетки научни и художествени книги и вестници. Носител е на Годишната награда в областта на хуманитаристиката на Съюза на учените-Русе (2006), Златна значка на Русенския университет (2007), Награда „Русе“ в областта на публицистиката (2007), Златно перо на Съюза на българските журналисти (2008) и на други отличия от литературни или журналистически конкурси. Член е на Съюза на българските журналисти и на Съюза на учените в България.

На дъщеря ми

Слънцето се усмихва в косите ти
и наднича отвъд хоризонта на дните ми.
Стеле светли следи над подвижните пясъци
и разтваря тъгата в златисти отблясъци.

Слънцето ме поглежда в очите ти
и ме гали с любов, и ме топли с доверие.
В твоите думи звучи и докосва с ръцете ти.
Тиха радост прегръща сърцето ми.

Благодат те нарекох. Ти изпълни с очакване
всеки миг от живота ми, всяко дихание.
Над вълните житейски ме понесе със нежност.
Откри ми мечти и дари ми надежда.

На моя съпруг...

(Починал в тежка битка с рака през 2011 г.)

Ще вървя край морето на любимия град,
ще прегръщам вълните, нестихаци,
там край брега на Бургас...

Ще си мисля за теб... ти потъна
във вечния техен, добър кръговрат.

Ще вървя,... ще се блъскам във мисли и спомени...
за летата, които жадувахме,
и за дните, прекарани заедно...
Няма да спра,... ще вървя...

И напред все напред ще се боря,
ще лекувам душата си... плачеща...
С морския вятър, със слънцето,
с полъха, с чайките, с всичко, което
ме свързва със теб в моя роден Бургас.

16.04.2012 г., Бургас

Доц. д-р инж. Катя Маринова Симеонова. Завършила Промислено и гражданско строителство. Работи в Институт по механика – БАН. Научните ѝ разработки са в областта на механика на материали, устойчивост на конструктивни елементи (черупки, пръти, греди и др.) и разрушение на еднопосочни композити при различни натоварвания. Последните ѝ научни разработки са посветени на теоретично моделиране на наноматериали и приложение на наночастици при лечение на ракови и редки болести. Опитва се да моделира свойства на стволони клетки с приложение на математиката и механиката, разгледани като живи клетки. Участвала в много научни форуми в Европа, Азия, САЩ, където представянията ѝ са посрещани с голям интерес. Хоби: музика, танци, кино, поезия – изкуство, голямото ѝ хоби е рисуването – има рисунки от нашето Черноморие, Испания, Холандия, Италия... (изобщо от всички страни, в които е била).

Заради теб, Идалго

Пред паметника на Сервантес и Санчо на площад „Испания”

Заради теб, Идалго, пак дойдох,
и като статуя стоя вкопан,
заради теб от звездния метох,
избягах на мустанг неоседлан.

Заради тебе дважди, Санчо!,
понеже ти повлече крак,
след твойто пончо от Ламанча,
света попих - зеница на моряк.

Такава свобода не съм очаквал,
такива прерии не съм мечтал,
сълзи такива - не, не сам изплаквал,
а ти си все на тоз пиедестал.

Заради теб, Идалго, ще си ида,
там дето летните шурци скрибуцат,
където майка чака да ме види,
и впрягам коня в звездната каруца.

* * *

Животът ми може
в тъга да премине.
Да бъда преследван
жестоко ударен.
Но топлина винаги
ще мога да взема
от огъня който
във мене
запали.

Д-р Огнян Иванов е завършил Физическия факултет на Софийския университет „Свети Климент Охридски“. Работи в Института по физика на твърдото тяло „Георги Наджаков“ - БАН. Занимава се с експериментално изследване на взаимодействието електромагнитно поле – материя. Разработва сензори за качествен контрол на тази основа. Под негова редакция през 2011 г. излиза книгата „Applications and Experiences of Quality Control“ на издателство INTECH. Участвал е в създаването на първата в света „Encyclopedia of Sensors“, издадена от American Scientific Publishers, където има самостоятелна монография. Има публикувани стихове, проза, научно-фантастични разкази и журналистически материали в различни издания.

На едно дебеличко момченце

Не мисля, че живееш пълноценно -
копютърно-предизвикателно;
не смееш да напуснеш стаята
и да рискуваш с истинско приятелство.

Представяш си какво ли би се случило,
но да се случи ти не позволяваш.
За теб най-смело е да пишеш с никове,
да пращаш мейли, без да се надяваш,

че някой ще откликне зад екрана ти
на трепетите Купидонови,
дори ще ти напише свои стихове,
надявайки се, че ще отговориш.

Тогава няма как – отбой ще биеш,
дори без извинения, направо
се скриваш в своята виртуална същност,
с компютъра си ставаш мигом цяло.

На Ди

В очите ти сълзи!

И хукват спомени далечни,
в които двамата сме заедно,
в които любовта е вечна,
а щастието – осезаемо.

И всичко пак е скъпо и познато,
а аз целувам с преклонение
косата ти със цвят на злато,
ръцете ти към мен прострени
и устните ти с вкус на слънце.

В очите ти сълзи!

От спомени.

А ти си тъжна, тъжна...

В очите ти сълзи!

Мечти като ята долитат
и кацат върху твойто рамо.
Ти сгушена във мен се вричаш
да бъдеш винаги засмяна.
Изчезват разстояния! И вече
не може времето да ни разделя.
Съмненията се топят – обречени.
и нощите са будно – бели,
а дните – делнично прекрасни.

В очите ти сълзи!

Мечти и спомени!

Като залог за щастие!

В очите ти сълзи!

На сина ми

В момента на зачеване
ти дадох половината от себе си.
Роди се и растяхме двама,
ти на ръст, а аз на мъдрост.
Обичах и наказвах откровено,
не се щадях и същото очаквах.
Сега отлиташ и разбирам рибите на сухо.
Не ми достига въздух, нямам пулс.
Провери в багажа,
сърцето ми е някъде при теб.
Сега си цял, а аз разбрах цената
да съм баща.
Пази ми го, не ми го пращай,
а ми го донеси,
когато се завърнеш у дома...

Татянино

*Посветено на Татяна Йотова,
автор на лирическата новела „Между ада и рая”
(„Български писател”, София, 2005, 142 с.)*

Мирис на утро под ранобудните,
топли и ласкави светли лъчи,
бяга росата, жужат пчелините
в разцъфтелите свежи треви.

Нощта е отстъпила своето царство,
денят е напреднал – не иска да спи,
полошват се клоните на дърветата
от пъстрите, звучни птичи трели.

Безбрежно синьо е на душата ми –
лилавото в нея от трепет искри.
Гонят се сладострастни мисли в главата
ми,
сърцето от радост и нежност тупти.

Сама съм. Наоколо само птиците
прелитат в любовен шансон.
Чета на приятелка книгите
и се изкачвам по свой небосклон.

Приятелко моя – по дух и сърце,
пътешественице между ада и рая –
за ноти и думи имаш златни ръце,
но творецът е сам във безкрая.

Търси обич – без обич остава,
чака ласки – от мисли не спи,
самотата във него изгаря
всеки трепет и ражда мечти.

Самотнице блудна и непокорна,
на белия лист дарила поклон,
отчаяно търсиш любов незаконна
с Твореца, що дава ни тон.

А може би тъй светът подреден е –
да няма любов дето дарба искри.
Копнежът олтар е за творене,
чистилице са женските сълзи

Д-р Таня Желязкова-Тея. Специалности от висшето образование - философия, български език, реторика. Доктор по теория на познанието. Допълнителна квалификация: икономист - мениджър – връзки с обществеността. Има професионален опит на ръководни позиции в държавния, частния и неправителствения сектори. Хоноруван преподавател в НБУ. Научен редактор и автор на научни, методически и публицистични произведения. Член на Съюза на учените в България и на Съюза на българските журналисти. Научни интереси: разбиране и информално образование. Работи като парламентарен секретар на Българската стопанска камара – съюз на българския бизнес. Увлеча се по: креативно мислене, творческо писане, танци, рисуване, пеене, агрофитнес и туризъм.

Към този прозорец

на Ради

Поглеждах често към този прозорец все отворен
и нежно светещ през нощта. Желаех теб да видя
и в две ръце, протегнати към мене,
да се притисна и да замра.

Исках спокойствие, утеха в тебе да намеря,
защото любовта, като слънчова сестра,
със сили за живот, с нежна доброта,
безгрижно при мен пристигна.

Поглеждах често към този прозорец все отворен
и нежно светещ през нощта. Желаех теб да видя,
но любимия прозорец бе за мен затворен
и тъжно бе в моята душа.

ХУМОР И САТИРА

Ах, какъв резил!

С пенсията – надница,
с болест – зла досадница,
тътря се унил.

Ах, какъв резил!

Ала там неволник друг
бърка в кофата с боклук,
тъжен и унил.

Ах, какъв резил!

Но чета – в живота чер
гръмнал се един банкер,
тъжен и унил.

Ах, какъв резил!

Досадник

Близък все ме навестява

И ме тъжно поучава:

„Не чети! Недей се май!

Бягай в село и копай!

Днес във нашата държава
знанието хляб не дава!”

Аз извлякох си поука -
как дойдохме чак дотука.

Епиграми

Какво науката ни дава? – се гнетите.

Махнете я тогаз! Ще идем в пещерите!

Със откритие – във небитие.

С компилация – дисертация.

Пусни магаре в дворец,
пък чакай да стане творец!

Цените – европейски,
заплатите – плебейски.

Като положи много труд,
изучи глупостта човешка
и стана истински прочут,
че я възхваляше без грешка.

На незнайния автор

Ако ли псе залае срещу тебе,
ти не чуди се, нито пък се бой:
като не дава друго на прогреса,
то търси шанс поне във своя вой.

И ако някога поет изкусен
напише стих затуй във късен час,
ще лавне гордо след това и псето:
„Импулса затова му дадох аз!”

Епитафия

Тук почива баш юнак,
на културата ни враг.

Покана

(по истински случай)

Преди време получих писмо,
без клеймо, с електронната поща.
То не беше и точно писмо,
а покана, помня я още.

Немски колега, известен професор,
вероятно ме беше харесал
и предлагаше, в днешната криза
(тъй и тъй няма нужда от виза)
да отида при него и там
да работя. Може сам,
със семейството може,
ако това ме тревожи.

„Ще живееш достойно,
помисли си спокойно и ела!”
„Не за винаги”, каза човека,
„за година, за две, да опитаме нека!
Пък, нали, всичко става,
току виж ти допадне мойта
евродържава!”

Да-а, Германия! И порядък, и сила!
Ала как да оставиме Рила!?
Ами Пирин, Балкана, Родопа?
А морето? Несебър, Созопол?

Древната столица с планинския връх
и от хвърлей по-близо даже?
Хладният, свеж горски дъх
как да прежалим, да се откажем?

Как да сменим със евро чукарите,
здравеца, люляка? А минзухарите?
Гледаш и слушаш - дъхът ти се спира!
От радост и гордост сърцето примира!

Тъй че, приятелю, няма, не става!
Нашата бедна балканска държава
ни е хванала здраво и не пуска -
оставаме тука!
Теб желая сполука!

Не, недей гледа строго
и прощавай, нали, нищо лично!
Просто, тук, при нас си е много,
ама много и страшно различно!

8 юни 2012 г.

Помислено-изречено

Над всички да се възвесиш
като мъдрец, ще е чудесно,
но себе си да убедиш,
че си мъдрец, не ще е лесно.

17 септември 1994 г.

Не би достигнала далеко
сама и добродетелта,
ако не я подтиква леко
понякога и суета.

18 септември 1994 г.

Сърцето разума подвежда
да се срами и унижава,
но с мъдрите не се нарежда
тоз, що сърце не притежава.

18 септември 1994 г.

Твърдят, че умните говорят малко.
Но хитро да мълчиш, за да покажеш,
че си мъдрец, ще бъде жалко,
щом можеш свястно да разкажеш.

24 септември 1994 г.

И ум дълбок, и разум проявява
(нали в туй няма и съмнение?!)
тоз, който винаги се съгласява
със твоето премъдро мнение.

18 септември 1994 г.

Със луд човек да се разправяш
е беда голяма,
но пък опак да оправяш...
- по-досадно няма.

22 септември 1994 г.

Глукакът щеше бързо да забогатее
със труд, и да забрави бедност и тегла,
ако с усърдие да работи умее,
с каквото тика нос във чуждите дела.

22 септември 1994 г.

Благоразумните забравени умират.
Историята е богата със уроци,
как в нея място само хората намират,
с големи добродетели или пороци.

24 септември 1994 г.

(Ангел Балевски. Настроения. Лирика. Сагира. Акад. изд. „Проф. М. Дринов”, С., 1997)

Академик Ангел Балевски (1910-1997). Учен, инженер, общественик, хуманист, създател на материалознанието и технологията на металите в България, автор на широко разпространения като наука и практика метод за леене и противоналягане, известен в света като методът „Балевски - Димов”, защитен с над 100 авторски свидетелства и патенти. Дългогодишен председател на БАН. Автор на книги с анекдоти, афоризми, стихове.

Епиграми

Приватизация

Кой със кражба, кой с измама,
куче влачи – диря няма!

Дебелак

И той се перчи с някакво призвание –
да демонстрира лошо възпитание.

Силует

Облечено по последна мода,
а всъщност си е „гола вода”.

Модна мъжка прическа

Блестящата му черепна кутия
кой знай какви съкровища не крие.

Реплики (от края на 2011 г.)

Мудно ходи наш`то време,

мина вече нашия век...

Зрей отсега младо племе

със надежди занаяред.

(П. Р. Славейков)

Някои млади май не вземат

като свой дял тоз завет

и пилеят ценно време

вместо да вървят напред.

Но... стига ми тази награда –

да каже нявга народа:

умря сиромашът за правда,

за правда и за свобода...

(Хр. Ботев)

Днешните наши самозвани „юнаци”

май предпочитат паричните знаци.

Байчо Панев. Доктор по право; професор по криминология в Бургаския свободен университет (1991-2008), в СУ (1995-1998) и в Софийския център на ВТУ (2000-2004). Завършил Юридическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски”. Автор на над 240 научни публикации, в т.ч. 18 научни монографии (самостоятелни и в съавторство). Научни интереси: криминология; наказателно право; социология; философия; психология. Председател на ЦИК за президентските избори (1996). Публикува от 1955 г. във вестници и сборници сатирични стихове и епиграми. Издадени книги с художествена публицистика; белетристични миниатюри на философски и етични теми: „Зад Буквата на закона” (1979); „Мислещата тръстика” (2005). Хоби - класическа музика; литература; планински туризъм.

Ода за мръсника

Мръсниците продават съвест.

Защото им е много малко.

Мръсникът просто е безсъвестен.

Мръсници много. Съвест – малко.

Мръсниците се съюзават.

Те слаби са поединично.

И омърсяването става

нормален начин на обичане.

Мръсниците се ненавиждат,

и се преследват повсеместно.

Мръсникът страшно се обижда,

ако го обвинят във честност.

Мръсници са и лични хора.

Те всъщност затова такива са.

И омърсени са догоре,

защото с мръсотия мият се.

Сатирични зърна

За човека по Толстой

Знаменател е величината,
за която той се смята.
За числител му се дава
това, което заслужава.
И клони дробта към нула
при самовлюбена натура.

Лъв и Хамелеон

Знае се, че Хамелеона
си мени цвета със фона!
Горд е, казват за Лъва,
не продава си гласа!
Но на този свят превратен
с нещо не е адекватен!?
Тези, що Хамелеони бяха,
всички ловко оцеляха.
Лъвовете намаляха!

Епиграми

„Мили ни са планините
и на север и на юг”,
но когато сме на излет,
ги обсипваме с боклук!

Слава Богу,
празници много!

Влакът трака в дефилето.
Тъжно гледам от купето:
по крайпътните дървета
вместо пойни птички
са накацали торбички!

На народа при болезнен вик
ето ти Месия в миг!

Мераклии бол
за шефския престол!

Куп от слова,
но без дела!

Моделът на колата се избира
недостига на ум да компенсира!

От устата на простака
всичко може да се чака!

Кал

Разбирам, Господи, че много ти е тежко:
създаде ти човеците от кал,
а ние пък, дали е влажно или жежко,
си правим кал и хич не ни е жал!

22.06.2010

Топло - студено

Има някаква справедливост,
но за жалост е изродена:
Вальо Топлото е „на топло”,
а народът ни – на студено!

16.05.2010

Вместо поздравление

На СтеДо

„Феодални старци” – срам
за държавата е БАН! —
заклейми ни Дянков с плам
и цитира своята дан...
БАН на науката е храм! —
тъй лидерът новоизбран
със жар отвърна: *Не съм сам,*
да работя съм призван
за бъдното на БАН епично
(нищо, че е „динамично”,
както казва Валери...)

„Огледай се и се поспри!”
е пожелание смирено
от дълъг опит вдъхновено.
„На предци на рамената
стъпи, погледай в бъднината,
действай „проиновативно”,
смело, мъдро и активно,
че БАН във нов подем, задружен,
на България е нужен!

Със надежда зареден
твой приятел: Жен-И-Сен

11.06.2012

Епиграми

* * *

Школа бил създал той... Трънки!
Всеки пън е със издънки.

Научен труд

Цитатчета от тоз, от друг – цитати,
но свързани с: „Така”, „Подкрепям”, „Смятам”...

Смъртта на героя

В боя
той надви много врази...
Една клюка го срази.

Портрет на съвременния герой

Чело ниско, врат дебел,,
ланци тежки – 2-3 ката...
Книжка даже не прочел...
но е с мерцедес и с мис в колата

Заглавия от вестници

„Трима с бухалки отвлекли длъжник”,
„Сводник наложил момиче с камшик”,
„Гръмнал жена си, сам сложил си край”...

... „Мила Родино, ти си земен рай”.

Разминаване

Долу стене народът. От зор е...
...Че е от страст, възпримат го „горе”.

Ода за любовта

Ех,... **Любов, Любов,**
защо си винаги като горещ картоф !
И ме париш, и нагриваш,
и акъла Ти ми изпариваш.

И макър да казват, че си вечно спяпа,
за носа ме водиш, Ти си моят „Папа“.
Леле...е, леле, ако мога
Любов, за тебе, аз да бъда Бога?

Щом явиш се, и дъхът ми спира
и в мене нещо тъй намира
и насладата Човешка ти ми я дариваш
и в сърдечния ми ритъм, неритмично ти припяваш.

Ех...х, **Любов,** желано мое време,
хубава си, дявол да те вземе.
Ти си сладка мъка, често неразбрана,
затова **Любов** ще бъдеш, вечно тъй желана!

Проф. дпн Кирил Костов. Преподавател по спортна педагогика в ЮЗУ „Неофит Рилски“, зам.-ректор по НИД (2007-2011). Автор на над 100 публикации по проблемите на спортната педагогика. Научни интереси: методологически проблеми на научните изследвания; двигателна активност и съвременен начин на живот; теория и методика на физическото възпитание и спорта. Житейско мото: „Движението е музика за тялото – музиката е движение за душата“ „Един живот – два свята“. Хоби: пеене, солист на фолклорна група към „Балкантурист“(1980-83) с турнета в Русия, Унгария, Дания и Гърция, Испания, Македония. Носител на голямата награда на „Пиринфолк – 93“ с песента „Село мое“. Издадени 4 певчески албума: „Разбито сърце“, (Музикална компания „Унисон – РТМ“, 1995 г.); Дуетен албум „Ленче бре душо“ - любовни македонски дуети с Йорданка Варджийска, 2001 г.; „Гори сърце“, 2003 г.; Двоен албум (24 песни) „Толкова те търсих“ - всичките издадени от продуцентско-издателска компания ВВД „Руйчев“ и телевизия „Родина“). Има редица записи и излъчвания по Радио Благоевград, Националното радио, телевизия „Родина“, БНТ, БТВ и др.

Изданието се финансира по проект IN-CLOSE
в рамките на Подпрограма „Хора“
на 7 Рамкова програма на ЕС „Researchers Night 2012”